

naša luč

1988
junij
julij
avgust
6

Slovenija

Moja dežela.

Svet pod Triglavom

„Dežela kranjska nima lepš'ga kraja, kot je z okol'šč'no ta, podoba raja,“ je zapisal naš Prešeren o Bledu. Res uživa Blejsko jezero po pravici sloves izredne lepote: na sredi jezera čepi otok z Marijino romarsko cerkvijo in zvončkom željá, modra ploskev je obdana od zelenja, sredi katerega se dviga stari grad na skali, zadaj si pa podajajo roke verige gorá.

Bližnji Vintgar je slikovita tesen Radovne, ki teče po globokih tolmunih med navpičnimi stenami in se na koncu spušča čez skalni prag v slapu Šum. V ozko deber je speljana pot po galerijah in mostovih.

Bohinjska kotlina, kjer „ima dež mlade“, je v svojem najnižjem delu napolnjena z jezerom.

TRIGLAV

V gorenjsko oziram se skalnato stran,
Triglava bliščé se vrhovi,
prot' jasnemu nebu kipi velikan,
kaj delajo, gleda, sinovi.
On videl je zgodbo Sloven'je
otrok,
je slišal njih petje, njih vrisk in
njih jok.
Vse je vihar razd'jal,
narod pa zmiraj stal,
gledal nad Triglavom neba obok.

Martin Semrajc

Od Bohinjske Bistrice, prometnega središča Bohinja, tečeta vzporedni dolini: Zgornja in Spodnja. Na stičišču obeh pri jezeru stoji stara cerkvena Sv. Janeza, izredno domiselno vključena v slikovito okolico. To naše največje alpsko jezero leži sredi gozdnatih in skalnatih sten, izza katerih se dvigajo mogočni gorski vrhovi. Slap Savice na začetku jezera je vsekakor vreden obiska.

Bohinjske vasi so se zgnetele v gruče. Hiše so alpskega tipa, prostorne, z veliko streho in lesenim hodnikom v nadstropju, s katerega visijo nageljni. Nad vasmi se širijo rovtne in planine, na njih se vrstijo pastirski stanovi in seniki. Plansarska živinoreja je za Bohinjce vir dohodkov.

Vrnimo se k Savi! Ob njej navzgor se vleče dolina, ki ji pravijo domačini kar Dolina. Na severu jo omejujejo od Avstrije grebeni Karavank. Po Karavankah teče cesta na Golico, spomladi posuto z morjem cvetočih narcis.

Jesenice so mlado mesto, že na daleč je videti velike železarne in dim. Postavljene so v važen prometni voz. Veliki stanovanjski bloki in stolpnice na Plavžu dajejo Jesenicam videz mesta.

Z juga zapira Jesenice Mežakla, ob koncu le-te se pa k Dolini približajo visoki grebeni Julijskih Alp. Od glavnega hrbta se proti Dolini odpirajo veličastne koritaste doline, nad njimi se vzpenjajo mogočne stene, čez skalovje se spuščajo v slapovih potoki. Slap

Peričnik pada štirideset metrov čez steno v dolino.

Na vse vrhove so speljane planinske poti, najbolj prometne na Triglav. Triglav nam je Slovencem posebno pri srcu. S svojo višino presega vse vrhove daleč naokoli. Z vrha je čudovit razgled, kadar je zrak čist. Poleti

Bohinjsko jezero

romajo nanj ljudje kar v procesijah.

Pri vasi Gozd je vhod v eno najlepših slovenskih dolinskih končnic, v Martuljek. Okoli zelenih krajinskih parkov ob vznožju gora stoje izredno lepo oblikovane stene vrhov, med njimi piramidasti Špik.

Kranjska gora je turistično središče te okolice. Smrekovi gozdovi z jasnimi in potoki ter pogledi na bele gorske stene nudijo obiskovavcem enkratni užitek.

Tik pred mejo se na jug odpira dolina Planica, svetovno znana po smuških skakalnicah, na katerih eni je prvič na svetu skočil človek več kot sto metrov. Nad dolino Tamar pada iz skalovja Nadiža, prvi izvir Dolinke.

NASLOVNA FOTOGRAFIJA:

„Sm Ribnčan Urban, po cejlm svejt sm znan.“

naše fare naj služijo rojakom!

Kristjan je človek za druge. Prav v tem je veličina krščanstva. In pa glavni vzrok, da je biti kristjan tako težko. Biti za druge pomeni namreč umirati sebi. To pa ni lahko, saj je slehernik po naravi — ali pa po izvirnem grehu — egoist.

V prvih krščanskih občestvih je bila ta zavest o službi drugim živo navzoča. Saj je bil Gospodov zgled med njimi še močno prisoten. On je zavestno „pozabil“, da je Bog, in je hotel z nami deliti človeško revščino — zaradi služenja drugim. Hodil je od kraja do kraja in dobrote delil. In končno je šel na križ — za druge, za vse.

Kajpada ni mogoče biti človek za druge z lepimi frazami. Resnična povezanost z Bogom se uresničuje prek konkretnih dejanj v pomoč ljudem. Evangelij je treba prenašati v življenje: nasičevati lačne in pojiti žejne, sprejemati tujce in oblačiti nage, obiskovati bolne in zaprte. V vseh teh in toliko drugih, ki jih je življenje zrinilo na rob, je treba videti Gospoda in mu v njih streči. In sicer fara kot skupnost, ne le posamezniki.

Ob teh mislih ni niti tako presenetljivo, ko beremo v svetem pismu, kako se je služenje ljudem v prvi Cerkvi kmalu tako namnožilo, da mu apostoli niso bili več kos in so v ta namen postavili diakone, sami se pa omejili na svoje najvažnejše poslanstvo, na molitev in oznanjevanje. Diakoni so najprej stregli pri mizi po obhajanju maše, najbrž tudi upravljali skupno premoženje, pozneje je pa diakonija prerasla v splošno služenje ljudem. Kaj vse so kristjani v tej smeri v zgodovini storili, ve sam Bog! Mi vemo le, da tega ni bilo malo.

— — —

Kronika naših izseljenskih in zdomskih far širom po Zahodni Evropi je tudi kronika intenzivnega služenja ljudem. O tem ni nobenega dvoma, pa naj to kdo prizna ali ne, pa naj bo kje zapisano ali ne. Kolikokrat so bile te fare edino zatočišče za naše rojake, kjer so našli lepo besedo ali koristen nasvet, pomoč za čez lužo ali posredovanje pri oblasteh in na delovnem mestu, denarno podporo ali pomoč pri iskanju stanovanja.

Slovenski kristjani niso pri tem delu, hvala Bogu, pustili dušnih pastirjev samih, ampak so jim mnogokrat zavzeto pomagali. To so bili predvsem tisti, ki so se za to delo zavezali poklicno, poleg njih pa tudi mnogi prostovoljci. V izseljenskih farah so nekatere smeri služenja prerasle v organizirano obliko, po zdomskih pa, bodisi zaradi njih domnevne začasnosti, bodisi iz drugih razlogov, še ne.

Poziv današnjega časa je, da naj si skušajo vse naše fare ustvariti laične strukture za služenje drugim. Le tako bodo mogle postati vedno bolj žarišča dejavne ljubezni za rojake.

br

Založnik: Avguštin Čebul,
župnijski urad Št. Lenart,
9587 Ričarja vas.

Odgovorni urednik: dr. Janez
Hornböck, 9020 Celovec, Vik-
tringer Ring 26. Tisk: Tiskar-
na Družbe sv. Mohorja, 9020
Celovec, Viktringer Ring 26.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

Viktringer Ring 26,
A-9020 Klagenfurt
Austria

NAROČNINA (v valuti zadev- ne dežele):

Avstrija 140 šil.
Anglija 7 fun.

Belgija	450 fran.
Francija	70 fran.
Italija	15.000 lir
Nizozemska	23 gld.
Nemčija	22 mark
Švica	20 fran.
Švedska	70 kron
Avstralija	12 dol.
Kanada	15 dol.
ZDA	12 dol.

Razlika v cenah je zaradi
neenake poštne in v posa-
meznih državah in različnih
deviznih preračunavanj.
Naročnike sprejemajo pover-
jeniki in uprava NAŠE LUČI.

PRINTED IN AUSTRIA

Gospod, ponovi binkoštni čudeži!

*Praznovali smo binkošti,
rojstni dan Kristusove Cerkve.
V božji besedi smo poslušali,
kako je Sveti Duh prišel na apostole
in popolnoma spremenil njihovo življenje.
Cerkev je tako začela svojo pot skozi zgodovino
in bistveno vplivala tudi na zgodovino našega naroda.
Kje bi bil danes naš narod brez Cerkve?*

*

*Hvala ti, Bog, Oče vseh ljudi,
za dva tisoč let Cerkve.
Hvala ti za misijonarje,
glasnike tvojega evangelija,
nekoč in danes.
Hvala ti za sveta brata Cirila in Metoda,
škofa Slomška, Friderika Barago.
Hvala ti za številne laike in duhovnike,
ki so skozi stoletja v težkih okoliščinah
z bogastvom evangelija osveščali in omikovali naše ljudstvo.
Hvala ti za vzorne matere in očete,
ki so se z neizmerno ljubeznijo žrtvovali za svoje otroke.
Navdihnil si Ivana Cankarja,
da je z žarom svoje ljubezni
in z močjo svojega peresa
ob svoji čudoviti materi
zapel himno vsem slovenskim materam,
svečenicam družinske skrbi in ljubezni.
V Prešernu nas spodbujaš k samozavesti
in bratstvu v narodu in med narodi.
Hval Ti!
Tudi za naše mučence iz vojne in povojne dobe
in za številne svetle značaje,
ki so v težkih preizkušnjah
ostali z v e s t i Resnici, Pravici in Svobodi.
Izrekamo ti zanje prošnjo in zahvalo.*

*

*Po svoji Cerkvi si, Gospod,
milijone ljudi prenovil in osrečil
z odrešilno milostjo,
s svojo besedo
in s svojim čudežem ljubezni.
Čeprav tvoje zaklade posredujejo
slabostim zapisani ljudje,
opazamo skozi vso zgodovino
Tvojo blagodejno navzočnost.
Hvala Ti, Gospod!*

*

Na pomoč — konec tedna . . .

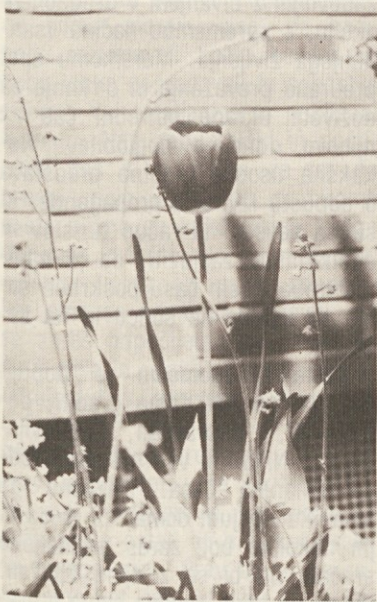
Tako je nekdo zapisal v svoj dnevnik. V petek se je poslovil od svojih sodelavcev in strank. Med napravljanjem na pot domov so še malo kramljali med seboj, kako bodo preživeli konec tedna. Drug čez drugega so govorili, kaj imajo v načrtu sami ali s svojo družino. Veselo so se poslavljali z zavestjo, da je spet konec tedna in da je pred njimi prosti čas.

A ta dobra volja se mu je v soboto nenadoma stopila. Dopoldne je je bilo v njem še nekaj in niti opazil ni, da bi bilo kaj narobe. Popoldne pa se je nabrala v hiši neka nervoza. Žena ni bila razpoložena. Namesto pogovora so padle samo kratke besede pritrjevanja ali zanikanja. Po kosilu je najprej posedal po stanovanju in listal po časopisih, pa se je hitro naveličal. Nič zanimivega ni našel. Pobegnil je iz hiše in se „zatekel“ k svojemu avtomobilu. Nekaj je popravljaj, brisal in poliral in čutil je v sebi, da mu gre pravzaprav samo za ubijanje časa. Nekaj je moral početi, nesmiselne samote ni prenašal. Na večer mu je prišlo na misel vprašanje, zakaj je tako, kaj je narobe? A sam ni našel odgovora. Naslednji dan, v nedeljo, se je vse samo še zašpičilo. Namesto prijetne sproščenosti, ki bi ga razbremenila, se je naseljevala vanj nelagodnost, ki si je ni znal pojasniti. Prestavljaj se je sem in tja. Žena se je zadrževala v kuhinji in z nič kaj prijaznim obrazom pospravljala. Menda tudi sama ni

vedela zakaj in kako. Popoldne se je usedel pred televizijo in se obo-rožil s pivom. In potem je trajalo v večer. Otroke je poslal spat, ker bo jutri šola, sam pa je obsedel pred ekranom skoraj do konca programa. Zdelo se mu je, da ko-maj čaka na jutrišnji dan, ko bo šel spet na delo. Tam se vsaj vča-sih zgodi kaj zanimivega. Tam mu čas še prehitro beži.

Za oba je bil konec tedna kakor zgubljen čas. Obetal si je vedno znova od njega nekaj več in vedel je, da si ga tako predstavlja tudi žena. In vsi ljudje. Pa sta oba ve-dela in si nista znala priznati, da njun prosti čas vendarle ni tisto, kar naj bi bil. Nekaj je tam manj-kalo.

Morda se bo komu zdelo čudno, če zapišem, da je prosti čas lahko tudi breme. Več prostega časa je pravzaprav pridobitev moderne do-be. Stoletja so morali ljudje garati in delati od zore do mraka. Samo krščanska nedelja in prazniki so reševali nekdanj trdi ritem vsakda-njega dela. Na kmetih še nedelja ni mogla biti povsem brez dela. Tudi delavci so bili v začetku

industrijske dobe zaposleni zelo veliko časa. Do 70 ur na teden in celo več. Nedelja je bili edini dan, ko se je dalo nekoliko odpočiti.

Naše doba je prinesla občutne spremembe. V zadnjih desetletjih se je delovni čas skrčil na 40 ur tedensko. Sindikati poskušajo potisniti to mejo celo na 35 ur. Tako ostaja vse več prostega časa. In kdo bi si ga ne želel. Vsi zaposle-ni ga skrbno načrtujejo in varujejo, se zanj bore, kadar jim ga kdo krati. Prosti čas pač rabimo za mnogovrstne dejavnosti, ki jih si-cer zaradi trdega ritma dela ne uspemo opraviti. Tako prijetno je svobodno udejstvovanje od hobijev do obiskov med nami ljudmi.

A glej ga šmenta! Ko se ga ve-selimo in načrtujemo, kako ga bo-mo najbolje izkoristili, ugotovimo,

*Posveti in prenovi, Gospod, svojo Cerkev,
Osvobodi nas naše grešnosti,
vase zagledanosti in nezrelosti.
Napolni nas vse, laike in duhovnike,
preproste in učene
z Jezusovim duhom.
V moči Svetega Duha naj postanemo mi vsi
navdušeni pričevalci
križanega in vstalega Zveličarja
in njegovega kraljestva,
ki si v mukah in težavah
utira pot skozi zgodovino,
kraljestva Resnice, Pravice, Bratstva, Solidarnosti,
Dobrote, Svobode, Miru in Ljubezni.
Ali slutite, sestre in bratje,
koliko dela, bojev, žrtev, iskanja,
upanja in ljubezni
se skriva v teh za nas tako osnovnih vrednotah?*

*Gospod, naj laiki,
ki so bili s krstom in birmo posvečeni tebi,
uvidijo,
da je napočila njihova ura!
Naše krščanske skupnosti, naše župnije
in naš narod računajo nanje.
Gospod, ponovi BINKOŠTNI ČUDEŽ
v svoji Cerkvi!
Hvala Ti vnaprej!*

da nam je lahko v neprijetno bre-me. Navajeni smo na delovnem mestu hiteti, da sledimo ritmu de-la. Ob prostem času pa ni tega, nič ni nujnega, občutimo neko praznino. Na kmetih je vedno kako delo. Kako pa zapolniti pametno in zanimivo čas v mestu, v stanova-nju, med štirimi stenami? Posprav-ljeno je v dveh urah, na razpolago pa jih imamo dvajset. Tudi če si kdo privošči daljši jutranji spanec, je dopolndne in popoldne še vedno dolgo. Kdor ima vrtiček, si tam poskuša pregnati dolgčas. Večina ljudi pa je navezana na to, da po-seda doma ali da gre ven na spre-hode, morda sem in tja na izlet z avtom. Sicer pa mnogokje ne vedo več ljudje, kako zanimivo in sproš-čujoče preživeti razpoložljivi prosti čas. Kaj naj ga obogati, kaj ga

pravzaprav more obogatiti, da bo prinesel pravo veselje.

Nihče ne bo trdil, da prosti čas ni dragocen. Vsekakor je to priložnost za medsebojno srečanje v družini in izven nje. Priliko nudi, da se medsebojno obogatimo. V pogovoru v družinskem krogu o naš samih, o notranjem življenju v družini, o vprašanih in problemih, da si medsebojno podarimo radosti, ki jih nosimo v sebi, da se podpremo v skrbah in življenjskih iskanjih z nasveti in razumevanjem. Nedelja je za kristjana tudi priložnost za srečanje z našim najpomembnejšim SOGOVORNIKOM — z Bogom. Tudi v tem je nabiranje moči za naše vsakdanje nerovno življenje, da se moremo postaviti dogodku srečanja z Bogom v bogoslužju in zakramentih Cerkve. Občutiti „na svoji lastni koži“ vsako nedeljo Gospodovo bližino pri maši, je vsekakor doživetje resnice posebne vrste. Človek je ob tem tako obogaten, da si predstavlja ne zna, če tega izkustva nima. Zastonj je govoriti o veselju tega doživetja mnogim današnjim „sodobnim“ kristjanom, ki ne najdejo več redno ob nedeljah poti v cerkev. Nič več ne cenijo božjih vrednot, pravzaprav moramo reči,

da jih ne poznajo. Zdi se jim nepomembne, saj ne prinesejo na prvi pogled ničesar konkretnega za boljše življenje. Toda to gledanje je že povsem materialistično. Tako mislijo pogani, ljudje, ki nimajo nobenega spoznanja o Bogu in njegovem Sinu Jezusu Kristusu. Da, poganstvo se hitro zakorenini tudi v srcu vernega človeka vsaj deloma v tem ali onem življenjskem zadržanju.

Na prvi pogled so duhovne vrednote res „brez učinka“ za naše življenje. Ne pa tedaj, če človek pomisli, da ne more biti smisla za nas ljudi samo v tem življenju, kjer vse po zakonitosti narave mineva in se izgubi v nič.

Ali si še upamo, še znamo govoriti o teh stvareh v naših družinah? Mar ni prosti čas najbolj primeren ravno za osebno vzgojo in oblikovanje svojega mišljenja o stvareh, ki presegajo vsakdanje telesno naprežanje in razmišljanje? Pač pa vse to lahko posvetijo, darujejo novo notranjo luč, odkrijejo smisel stvari, dela, imetja in vsega našega početja.

Moderna znanost ugotavlja, da samo ena tretjina ljudi, ne v Afriki, ampak v naprednem zahodnem svetu, zmore in zna kolikor toliko

dobro uporabiti svoj prosti čas. Tu so všteti vsi, ki si znajo na kakršenkoli način najti zanimivo dejavnost v prostem času. Druga tretjina enostavno preživi ta čas v brezdelju. Nič koristnega ne počne, ne materialno ne duhovno. In tretja tretjina ljudi pa v prostem času „zboli“ v nervozi in nezadovoljnosti od dolgočasia.

Prosti čas je čas, ki je namenjen nam osebno. Nikjer ni priganjanja, nikjer dolžnosti, kaj je treba narediti. Prav v tej točki je v prostem času najtežje. Naložiti si sam neke naloge, dolžnosti po svoji osebni človeški in družinski meri, da bo postal to prijeten, ploden čas za duha in telo. Prosti čas je zgubljen, če je le za čas lenarjenja brez obveznosti do Boga, sebe in bližnjih. Prosti si dela, ne pa osnovnih človeških zadolženosti.

Prosti čas tudi ni samo konec tedna. Poleti imamo dopuste, ko si za več tednov uredimo prostost od dela po svoje. Večina nas odpotuje domov. Mnogi na dopust k morju na sonce in v mir narave. Nekateri so navdušeni raziskovalci nepoznanih dežel in krajev. Drugi so zadovoljni z bivanjem v drugačnem okolju, s spremembo načina vsakdanjega življenja. Marsikomu spet pretirano prevažanje in dirkanje za doživetji ukrade potrebni čas za njihovo duhovno poglobitev. Nekakšna usodna zmotna predstava o dopustu izvira iz propagande, ki skuša seveda na račun turistov in dopustnikov zaslužiti, da je namreč treba v tem času poskrbeti samo za udobje na soncu in na zabavah.

Neštetim zdomcem je dopust čas, ko se hiti doma graditi, dograjevati, popravljati, nabavljati, . . . Nikoli ni vse urejeno. Vedno zmanjka časa. Navadno ga zmanjka za ljudi doma. Za to da bi jih nekoliko bolj zares prijateljsko srečali, da bi se z njimi zbližali. Da ne bo tekla beseda samo o vre-

ON NAS JE USTVARIL

Vprašal sem zemljo in mi je odgovorila: „Jaz nisem tvoj Bog.“

Vse, kar živi na površini zemlje, mi je na vprašanje dalo isti odgovor.

Vprašal sem morje in bitja, ki žive v njem in tudi on so mi odgovorili: „Mi nismo tvoj Bog, išči višje od nas.“

Vprašal sem zrak in veter in odgovorila sta mi: „Midva nisva tvoj Bog.“

Vprašal sem nebo, sonce, mesec in zvezde: „Mi nismo Bog, ki ga iščeš,“ so zatrdili.

Tedaj sem rekel vsem bitjem, ki jih zaznavam s svojimi čutili: „Govorite mi o Bogu, če že niste Bog, povejte mi karkoli o Njem.“

In zaklicali so mi vsi z močnim glasom: „On nas je ustvaril.“

Vprašati jih, je v tem primeru pomenilo opazovati in proučevati jih, a njih odgovor sem našel v njihovi lepoti.

Sv. Avguštin: Izpovedi

menu in politiki, ali se zaustavila samo ob temi, kako je vse spet dražje doma, kako je potekalo potovanje, itn. . . . , ampak naj gre globlje v osebno srečanje. Naj začutimo med seboj, da se povezuje mo kljub razdaljam v srčni dobroti, v duhu ljubezni. Takega pogovora je marsikje zmanjkalo zaradi plitvega odnosa med najbližjimi sorodniki.

To je premalo krščansko. Kristus je apostolom naročil, naj gredo na samotni kraj in se odpočijejo. Vzamejo naj si čas zase, za svojega duha. Ne smejo se zadovoljiti s tem, kar so dosegli. Vedno znova morajo vase, da bodo bolje razumevali božjo besedo in bodo lahko posredovali to bogastvo naprej. Vsi kristjani smo poklicani k temu. Naš dopustniški in počitniški čas je primeren za to, da gremo malo vase, da prebiramo sveto pismo ali kako drugo knjigo duhovne vsebine, da se posvetimo molitvi. In to ob vsem drugem, kar smo se namenili napraviti, da se zares odpočijemo za naslednjo dobo dela in vsakdanjega življenja. Zdrav duh v zdravem telesu.

Prosti čas se obogati in dobi nov smisel in svojo vrednost, če si ga prav načrtujemo, če razlikujemo, kaj mora odpasti in kaj mora na vsak način ostati ali priti kot osebna naloga vanj. Prav lahko ga razumemo kot čas, ki nam ga je dal

Bog, zato da se poglobimo kot ljudje in kristjani. Brez duhovne hrane nam postane življenje prenaporno in se sprazni. Naj se duša v počitnicah dvigne in okrepi, naj se poživi naše notranje duhovno življenje ob božjih darovih. Zato naj bo nedelja na počitnicah še posebej skrbno pripravljana Gospodov dan, naj bo prosti čas ob morju obogaten z branjem dobre knjige, naj bo čas srečanj s sorodniki in prijatelji, da se uživajo vezi med nami v skrbni ljubeznivosti in medsebojnem razumevanju.

Duhovno bogat dopust in počitnice vam želi

Vaš Don Kamilo

Bog kot izvrsten učitelj se je pobrigal, da nam je zapustil dva dovršena spisa, ki naj nas čim popolneje vzgajata. Ti dve božanski knjigi sta vsemir in sveto pismo.

Prvo delo ima toliko poglavij, kolikor je stvarjenja in ta nas učijo resnico brez laži. Aristotel je nekomu, ki ga je vprašal, kje se je naučil toliko lepih resnic, odgovoril: „V stvareh, ker le-te ne znajo lagati.“

Sv. Tomaž Akvinski

POROKA!?

Družinska priloga št. 5/88 je prinesla zanimivo temo o izvenzakonskih skupnostih, ki se vse bolj pojavljajo tudi v Sloveniji. Ker vprašanje prav gotovo zadeva tudi marsikatero družino med nami izseljenci, objavljamo del zapisa v Družini. Vprašanje je zastavljeno anonimno in nanj odgovarjajo bralci Družine sami.

Vprašanje.

Najina skupnost je nastajala počasi, da skoraj nisva vedela, kdaj je nastalo to, kar imenujemo izvenzakonska skupnost. Zdaj imava že nekaj let starega otroka. Starši in nekateri sorodniki nama od časa do časa povedo, da bi radi doživeli najin poročni dan. Tudi župnik je pripomnil, da bi naju z veseljem pripravil na poroko. Meni pa se zastavlja vprašanje, kaj se bo spremenilo, če bova stopila pred matičarja in pred oltar. Najina skupnost je še kar lepa, in zdi se mi, da formalnosti k najinemu življenju ne bi nič prispevale.

Valerija

Odgovori:

Zunajzakonske skupnosti so se pri nas začele pojavljati šele po vojni, pravzaprav šele v zadnjih dvajsetih letih. Mnogo ljudi se do njih še ni opredelilo. Imajo pa seveda svoje nasprotnike in svoje zagovornike.

Po pregovoru „Vsak je sam svoje sreče kovač!“ se dvema, ki se miselno in čustveno ujemata in ki si ostajata zvesta v dobrem in slabem, res ne bi bilo treba ničesar bati, saj poroki (ne civilni, ne cerkveni) ni priložen tudi garancijski list.

Nehote mi prihaja na misel še drug pregovor: „Človek obrača, Bog pa obrne.“ V življenju slehernik spozna, da se mu marsikateri načrt izjalovi in verniki prej ali slej pridejo do spoznanja, da je najbolje vse svoje napore, hotenja in želje izročiti v božje roke.

Na naslovni strani 15. števil. Družine je bilo zapisano: „Če bi začeli

odstranjevali znamenja naše vere, bi se nam na koncu sesula tudi vera sama. Jasno pa je, da so znamenja v službi vere, da jih vera ožijla in uporabljala in da znamenja sama brez vere ne morejo omogočiti krščanskega življenja.“

Želim ti, da si iskreno odgovoriš, kako je s tvojo vero v Boga, če imaš dvome, jih ne potiskaj v podzavest, temveč se z njimi spoprimi, jih razčisti. Če boš našla vero, posebej, če bosta iskrena iskalca oba, potem odločitev ne bo težka. Vse bo šlo samo od sebe.

Eno zagotovilo ti pa lahko le dam. S pristno vero v Boga, ki bo odsevala iz tvojega prazničnega in vsakdanjega življenja, boš lažje vzgajala otroke in premagovala težave, brez katerih ni nobenega človeškega življenja.

Veliko sreče, poguma in milosti ti želi
Zala

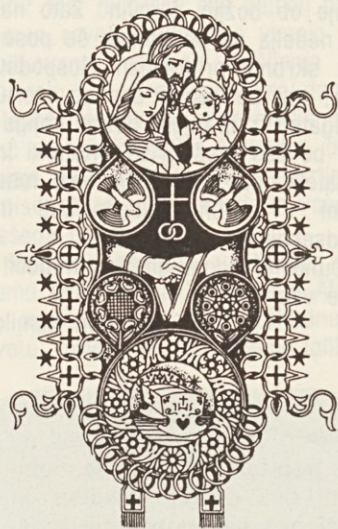
Dobro veš, Valerija, da za matičarjem povsem upravičeno stoji družbeni moralni red: zaščititi zakon in potomce nekako mimo nas ljudi. Podobno kot pametni ljudje sprejemajo predpise z mislijo, da so nepotrebni, ker jih ne namerava jo kršiti.

Še večje in globlje ozadje pa se skriva za oltarjem. To je tako čudovita resničnost, da mi ljudje-ubožčki brez razodetja in vere v Boga sploh ne bi znali razmišljati o njej.

Nihče namesto tebe ne more reči: zakrament sv. zakona je dar ti stega, ki nas je tako ljubil, da nas je prišel odrešiti. Le ti sama si lahko toliko radovedna, da se začneš zanimati za to božjo darežljivost. Tukaj lahko samo sprejmeš ponujeno ljubezen, če hočeš (nihče, še tako dober človek, ne more reči, da je ne potrebuje), sicer ti ostane poroka gola in nepotrebna formalnost — toda po lastni krivdi. Rozi

Spolnost in erotika sta veliki in važni stvari, zato morata biti pod družbenim varstvom. Posebej to velja za spolno življenje. Iz takega razmerja se namreč rojevajo otroci, ki s seboj prinesejo na svet tudi vse svoje osnovne človeške pravice. Prav zaradi te — prevečkrat nezaže-

**Podaj mi, Oče,
meč ljubezni,
ki ga je tvoj Sin
potegnil proti zlu.
Napolni me z dobroto,
da bom umeval in
odpuščal.
Daj ljubezni vsej
Cerkvi,
da se bodo srca
umirila in pobotala
in bo veselo oznanilo
plodovite ljubezni
posredovano vsemu
svetu.**

lene posledice — je nujno, da vsi odrasli fantje in dekleta spoznajo in sprejmejo pravila igre, ki jih določa naravna postava in družbena postava. Vajin primer, Valerija, je v sporu z obema postavama, kakor tudi v sporu z Bogom in Cerkvijo, če sta bila krščena in vsaj za silo vzgojena v veri. V bistvu so pa taki primeri očiten pojav nerada v svetu. Tudi za nered na spolnem področju sta

odgovorna posameznik in družba, ki preveč lahko dopušča prestopke in vse mogoče nelogičnosti. Tako se tudi v tvojem pismu čuti primitivizem in nepoučenost na področju odgovornosti človeka do družbe, do zgodovine, do kulture, do Cerkve in Boga.

Taki primeri, kot je vajin, so za vse verne Slovence boleča rana in to je razvidno tudi v tvojem opisu sorodnikov. Čutijo pač vajino odtujitev od Boga, od Cerkve in družbe. Vprašljiva postaja tudi vajina narodna zavest ali identiteta ter ljubezen do slovenske kulture. Poslušaj, Valerija, čeprav se v podajanju svojega vprašanja precej sprenevedaš, ti bom z vso resnostjo povedal resnico: stopiti pred matičarja in pred oltar v spremstvu dveh prič je res samo formalnost ali pa še manj. Ampak to še ni poroka, pa tudi matičar in duhovnik in pričje niso tiste osebe, ki vaju bodo poročile. So pa te osebe zapisnikarji in podpisniki uradnih poročnih listin in so za le-te moralno in kazensko odgovorne. Zato jih nikar ne meči med papirne molje.

Kaj je torej poroka? Pravno je to premišljena in svobodna sklenitev pogodbe med zaročencema, ki pred zastopnikom družbe in pred pričami drug drugemu izrazita željo in obljubo, da hočeta skupaj živeti v ljubezni, zvestobi in medsebojni pomoči, dokler ju ne loči smrt. S tem dejanjem postane poroka zakonsko veljavna pogodba. Enako pri cerkveni poroki, le da je tam za krščanske zaročence istočasno tudi pogodba pred Bogom, ki velja za zakrament.

Kaj se bo spremenilo, kaj prispevalo k vajinemu sožitju, če se poročita? Predvsem dvoje: vajina skupnost (beri spolno življenje) bo postala legalna, zakonita, kar do sedaj ni. Dosegla bosta občutek miru, večje gotovosti in mirno vest pred Bogom; pred sorodniki, prijatelji in sosedi pa več zaupanja in spoštovanja. Z zakramentom bo postala vajina družina svetišče, odprt prostor za božje darove, dosedaj sta namreč postavljala zanje ovire.

Odločajta se s polno odgovornostjo in mislita tudi na otroka. Lep pozdrav vsem trem. France

med vrsticami

Z izrezki iz slovenskih in tujih listov skušamo prikazati resnično podobo sedanjega slovenskega trenutka. Čeprav smo pri izboru za resnico nadvse natančni, odgovarjajo končno za utemeljenost poročil njih pisci oziroma uredništva zadevnih listov.

FRANKFURTER ALLGEMEINE ZEITUNG: SLOVENIJA BRANI SVOJO POT

Jugoslovansko smučarsko moštvo, ki je z imeni kot Mateja Svet, Rok Petrovič ali Bogdan Križaj zapisalo zadnja leta in tudi sedaj v Calgary marsikakšen uspeh, je zgolj slovensko „podjetje“ in plačevano od slovenske industrije. Iz ostalih delov države priteka le malo podpore. Mnogi Slovenci se zato jezijo, da ti smučarji startajo pod jugoslovansko zastavo in ne smejo nositi slovenske.

To, samo po sebi vprašanje druge vrste, prihaja v položaju, ki zbuja v Sloveniji vedno večje nezadovoljstvo, celo brezupnost, v zadnjem času pa tudi bojazen. Politika zvezne vlade pod Mikuličem, razvoj v Srbiji in vojni nameni pri delih vojaškega vodstva, ki so prišli na dan — vse to se razvija preveč proti slovenskim, tudi partijskim, pogledom. Slovenija zagovarja „civilno družbo“, gospodarske reforme, pogovor brez nedotakljivk. Jarek postaja vedno večji. Posebno je čutiti izzivalni, grozeči in sovražni glas proti Sloveniji in njenemu vodstvu, ki prihaja iz vojske in iz srbskega Beograda.

Doslej so odgovorni krogi v Sloveniji menili, da je edina pot za ustvaritev znosnih odnosov do Slovenije ta, da poskrbijo za boljše odnose v vsej Jugoslaviji. Jože Smole, predsednik Socialistične zveze Slovenije in eden vodilnih predstavnikov „slovenske poti“, misli sicer še zdaj, da bi marsikatero slovensko novost, ki je v ostali Jugoslaviji najprej zbudila neprijetno pozornost, kasneje tudi tam sprejeli. Tako so sporno štafeto na Titov rojstni dan, ki je naletela na odpor najprej v Sloveniji, sedaj odpravili. A tudi Smole opozarja na to, da je politika zvezne vlade pod Mikuličem slovenskim koristim premalo naklonjena.

Zato je splošno nezadovoljstvo v Sloveniji danes večje kot kdaj koli, kot tudi sovražnosti iz ostale Jugoslavije prekašajo vse doslejšnje. Nikdar ni bilo v Ljubljani toliko pritožb nad tem, da morajo Slovenci dajati „za tiste tam doli“. Slišati je o grožnjah z bojkotom proti slovenskemu blagu v nekaterih manj razvitih republikah. Upali so, da bo ministrski predsednik Mikulič maja odstopil. A zdi se, da se hoče obdržati na oblasti s politično podporo manj razvitih republik in vedno bolj tudi Miloševićevega režima v Srbiji. S tem namenom naj bi, tako je čuti v Sloveniji, priklical v življenje tisto „komisijo za pesek v oči“ za reforme gospodarskega siste-

ma, od katere ne pričakujejo v Sloveniji ničesar in v katero vodilni slovenski gospodarstveniki sploh niso vstopili.

Tako je pridobila na teži spet tista druga misel, ki hoče v prvi vrsti braniti slovenske koristi. To ni nikakršna težnja po ločitvi. Sicer bi si danes, kot je pokazala neka anketa, 53% Slovencev lahko „predstavljalo“ obstoj svojega naroda zunaj Jugoslavije, a pretežno imajo tudi sedaj tak korak za neuresničljiv. Kakršna koli izjava o neodvisnosti bi izzvala takojšnji poseg vojske. Po drugi plati vlada po slovenskih političnih uradih in pri slovenskem razumništvu soglasje o tem, da Slovenija pravice samoodločitve z vstopom v jugoslovansko državo nikakor ni „porabila“, kot to občasno zatrjujejo po drugih delih Jugoslavije, in sicer po očitno napačnem tolmačenju sedanje ustave, kot pravijo v Sloveniji.

Slovenci želijo danes braniti „posebno slovensko pot“ znotraj Jugoslavije. Kulturno in glede političnega ozračja je to že uspelo, čeprav dajo neudeleženi opazovavcem komaj razumljive sovražne plohe besed iz Beograda proti Mladini in določena podtikanja proti slovenskemu vodstvu zaradi slovenske kritike vojske nepristranskim opazovavcem celo tukaj slutiti možnost spora. Mladino sicer urejajo mladi ljudje, a pogosto jo uporabljajo tudi starejši. Zato se sprašujejo v Ljubljani, ali niso bili pri reviji na delu izzivači, ki bi nudili nekaterim priložnost za napade na slovensko vodstvo. Vsekakor je zanimivo, da je bilo zaradi te revije čuti iz določenih krogov po ostali Jugoslaviji izraze kot „protirevolucija“, „napad na Jugoslavijo“ ali „poskus razbitja Jugoslavije“.

Slovenski strah se veča ob poskusih, da bi načrtovalno reformo zvezne ustave kdo izrabil za centralistične in dogmatične namene. Sicer je že uspelo preprečiti poskus vplivanja na načelo soglasja v Jugoslaviji, a unitaristi in centralisti, pa tudi dogmatiki, se po stranskih poteh vedno znova vračajo. Tako je mogoče brati v beograjski Politiki v zvezi z afero okrog Mladine zahtevo po „enotni uporabi zveznih zakonov“. Prav tako je slišati zahtevo, naj bodo ustavna določila, ki jih je treba spremeniti, sprejeta kot celota in ne posamič. V Sloveniji kritizirajo, da vsebujejo doslejšnji predlogi za spremembo ustave komaj kaj o spoštovanju občanovih pravic in svoboščin. Niti odprava zloglasnega člana 133 jugoslovanskega kazenskega zakonika o tako imenova-

nih „besednih kaznivih dejanjih“ se nikamor ne premakne.

FRANKFURTER ALLGEMEINE ZEITUNG, Frankfurt, 6. apr. 88/12.

**NRC HANDELSBLAD:
SLOVENIJA OGROŽA MIKULIČEVO VLADO**

Jugoslovanska vlada pod vodstvom Branka Mikuliča je ogrožena zaradi nezaupnice v zveznem parlamentu. To je objavil predsednik parlamenta republike Slovenije.

Mikuličeva vlada, ki je bila „umeščena“ pred dvema letoma, je bila v zadnjih mesecih deležna kritike predvsem iz Slovenije in Hrvaške. Ti dve republiki imata najvažnejša industrijska središča in sta z levjim deležem udeleženi pri trgovanju z Zahodom.

Hrvati in Slovenci očitajo Mikuliču, da se preveč vtiča v državno gospodarstvo in je odgovoren za mrtvilo v proizvodnji in izvozu. V parlamentu je vedno težje dobiti zaželeno soglasje. Protiinflacijski program so konec lanskega leta sprejeli brez privolitve slovenskih in dela hrvaških delegatov.

Letošnji proračun je parlament sprejel šele sredi januarja. Bilo je prvič v povojni zgodovini Jugoslavije, da ni bilo mogoče doseči sporazuma o proračunu pred 1. januarjem. Ko je bilo konec decembra jasno, da sporazuma ni mogoče doseči, je Mikulič iz „zdravstvenih razlogov“ za nekaj časa izginil s političnega odra.

Takoj so se začele širiti govorice, da bo Mikulič prisiljen odstopiti. Tisti dan pa, ko so prišli v parlamentu do soglasja, je bilo objavljeno, da je Mikulič spet na delu. Določila o plačah, ki jih je vlada izdala lani, so vodila do množičnih stavk.

Konec januarja so razglasili, da Jugoslavija ni več zmožna plačati zunanjih dolgov. Ko je prišla Mikuličeva vlada na oblast, je inflacija znašala 90%. Po dveh letih je narastla do skoraj 200%. Maja 1986 je predsednik vlade izjavil, da bo odstopil, če se bo inflacija zvišala nad 100%.

Ko je Branko Mikulič nastopil, ga je partija imela za moža, ki bo v jugoslovanski gospodarski zmedii kmalu naredil red. Mož prihaja iz Bosne, kjer je dolga leta držal vajeti trdo v rokah in ni trpel ugovorov. Politiki, ki so prišli z njim navzkriž, so s političnega odra zginili, razumniki, ki so ga kritizirali, so bili obsojeni na dolgotrajne zapore.

V Ljubljani in Zagrebu je zdaj slišati, da se Mikulič tudi v preteklih dveh letih ni naučil sprejeti še kakšno drugo mnenje razen svojega. Zato on ne bo tisti mož, ki bi različne težnje v zvezi spremenil v za vsakogar sprejemljivo politiko. Pred očmi naj bi imel samo koristi južnih republik.

Te republike so v resni gospodarski krizi in so odvisne od pomoči, ki jo dobivajo iz Slovenije in Hrvaške. Ti dve republiki izjavljata, da ne zmoreta več dajati to pomoč.

NRC HANDELSBLAD, Rotterdam, 13. apr. 88.

**TELEKS:
SOCIALIZEM IN STRANKE**

Tudi v Jugoslaviji in tudi v Sloveniji nas nekateri voditelji plašijo s „strašno“ grožnjo: „Ponujajo nam več strankarski sistem!“

V redu. Če nam z njim ponujajo več socializma (materialno in duhovno bogastvo družbe in ljudi, human način pridobivanja tega bogastva in njegovo pravično delitev) zakaj pa ne?! Zakaj pa naj bi bil socializem samo nekakšna izmišljena ideološka čistost z enostrankarskim političnim sistemom vred na eni strani, na drugi strani pa — vedno večja revščina in vedno hujše zaostajanje?! Mar res samo zato, da bi ena politična skupina lahko ostala na oblasti?

Nisem prepričan, da je večstrankarski politični sistem čudežno zdravilo za vse, pač pa sem prepričan, da se je bolj kot tega in drugih strašnih krivoverstev, s katerimi nas nekateri prestrašeni in utrujeni voditelji plašijo, treba bati prakse, ki socializem spreminja v zbirko „temeljnih načel“, „nedotakljivih pridobitev“ in podobnih svetinj, katerih edino racionalno jedro je — monopol oblasti.

Janez Stanič

TELEKS, Ljubljana, 28. apr. 88/24.

**DRUŽINA:
VEDNO VEČJI PONOS SLOVENSkih KRISTJANOV**

Prvo zasedanje pastoralnega občnega zbora ljubljanske nadškofije je končano.

Prvič v novejši zgodovini naše Cerkve se je zgodilo, da je toliko ljudi z imenom in priimkom, s podatki, katero skupino, ustanovo ali gibanje v Cerkvi zastopa, pogumno stopilo pred mikrofone in pred javnostjo povedalo to, kar so sami domislili ali sestavili skupaj z „bazo“, iz katere so prišli.

Slovenski kristjan je vsa povojna leta bolehal za anonimnostjo. Razmere so mu dobesedno zatolkle v zavest, da ni preveč koristno ponašati se s svojim krščanskim prepričanjem. Okrog sebe je videl tudi dovolj zgovornih dokazov, da je to res: zaradi preveč očitnega izpovedovanja vere je bil marsikdo oviran pri napredovanju v službi, niso tako redki primeri, ko je bil zaradi tega celo ob službo ali vsaj prestavljen na slabše in manj plačano delovno mesto. Zato je bilo bolj varno ostati kristjan le za cerkvenimi zidovi in v domačnosti hiše ali stanovanja. Naši fotografi bi lahko povedali za cel koš zgodbic, ko so morali že pripravljene posnetke na prošnjo prizadetih iz obzirnosti umakniti. Tudi intervjuje smo imeli že pripravljene, pa so jih sogovorniki tik pred objavo umaknili — iz strahu.

Morebiti je bil ta strah odveč, toda že to, da je bil in marsikje še je, kaže, da je nekaj narobe. Živeti v strahu je vse prej kot prijetno. Torej te mora v strah nekaj poriniti. Če nič drugega, širokoustenje in grožnje ljudi, ki

(dalje na strani 34)

Slovenija

Moja dežela

na sploh

SLOVENSKI KMETJE

so 12. maja na javni kmečki tribuni v dvorani kina Union v Ljubljani ustanovili Slovensko kmečko zvezo in Zvezo slovenske kmečke mladine. Več kot tisoč slovenskih kmetov je zahtevalo socialno in po-

litično enakopravnost kmetov. Predsednik SKZ je postal Ivan Oman, predsednik kmečke mladine pa Emil Erjavec. V razpravi je sodelovalo skoraj štirideset udeležencev, približno toliko pa je bilo še prijavljenih za javni nastop. Javna kmečka tribuna je slovenski javnosti naslovila tudi posebno sporočilo, ki se začinja z besedami: „Več kot tisoč državljanov Slovenije, kmetič, kmetov in prijateljev kmečkega stanu, ki smo se zbrali na javni kmečki tribuni v Ljubljani, v celoti podpiramo ustanovitev obeh kmečkih stanovsko političnih organizacij.“ V nekaj točkah so povedali kaj hočejo. „Kmetje, zbrani na današnjem shodu, ne zaupamo več zvezni vladi. Zahtevamo neposredne volitve vseh organov oblasti, na katerih bodo lahko politično organizirani kmetje kandidirali svoje predstavnike. Zahtevamo ustavnopravno varstvo družinske kmetije in zadružne lastnine ter odpravo zemljiškega maksimuma in vrnitev odvzete zadružne lastnine. Zahtevamo odpravo kmetijskih, gozdarskih in lovs-

Za totalitarnega oblastnika je pojem političnega režima in domovine oz. naroda eno in isto. Kdor se ne strinja s sleherno zahtevo ali pogledom političnega režima, je po taki logiki nujno izdajavec domovine. Ta logična enačba pa velja le za Smoleta in njemu podobne, povsod drugod jo odklanjajo kot totalitarni absurd. — France Bučar.

DELO, Ljubljana, 19. mar. 88/30.

kih monopolov. Zahtevamo takojšen popravek odkupnih cen mesa, drugače napovedujemo splošni slovenski živinorejski štrajk“.

PRVA KITAJSKA RESTAVRACIJA NA SLOVENSKEM

Sredi maja sta mlada poslovneža Takashi Tokuhisha in Milan Stare na Gornjem trgu v Ljubljani odprla kitajsko restavracijo Sečuan. Na posebni tiskovni konferenci sta lastnika povedala, da so priprave potekale kar poldrugo leto, saj sta morala zbrati cele gore raznih papirjev in urediti potrebno dokumentacijo. Restavracija je dobila ime po kitajski pokrajini Sečuan, s katere glavnim mestom je pobrateno slovensko glavno mesto.

KOROŠKA PODJETJA

imajo letos vedno večje težave pri zagotavljanju denarja za delavske plače. Čeprav so skoraj vsa podjetja na tem območju povečala proizvodnjo, se pa to na finančnem področju ne pozna, ker mnogi kupci iz južnih republik kupljeno blago in storitve ne plačujejo. Samo železarna v Ravnah ima izjemno veliko terjatev do kupcev iz drugih republik, ki sicer radi kupujejo kvalitetno slovensko robo, plačajo pa ne. Tudi pri Lesni, kjer so prav tako proizvedli več kot v

RADENCI, vas na Murskem polju, so znani po zdravilišču Slatina Radenci. Steklenice slatine s tremi srci gredo po vsej Evropi.

Polja pri TÍŠINI, obcestnem in deloma gruĉastem naselju v ravnini ob cesti Sobota-Radenci.

istem obdobju lani, so v prvih treh mesecih letos ostali brez ostanka dohodka. V podjetjih so nezadovoljni, ker morajo preveĉ dajati za druŹbo, sami pa kmalu ne bodo veĉ imeli denarja za tekoĉe poslovanje.

SLOVENIJA NAJBOLJŠI IZVOZNIK

Slovenija je v letošnjih prvih mesecih najveĉ izvozila in uvozila in ustvarila kar 29 odstotkov konvertibilnega izvoza. Te rezultate je Slovenija dosegla z najveĉjo izvozno in uvozno rastjo. Celotni slovenski izvoz je bil za pribliŹno 43 odstotkov veĉji kot v enakem obdobju lani.

od tu in tam

CELJE

V razpravi o predlogu sprememb jugoslovanske ustave je velika veĉina mladincev zavrnila nekatera ustavna dopolnila. Pravica do stav-

ke, odprava smrtne kazni, pravica do ugovora vesti, pravica ljudi do obveščanja — to je bilo le nekaj zahtev mladih Celjanov slovenske narodnosti. Velika veĉina jih meni, da osnutek dopolnil k zvezni ustavi pomeni veliko in dolgoroĉno nevarnost za slovenski narod.

CELJE

18. maja so Źivilje v podjetju Toper stavkale zaradi oklešĉenih plaĉ. Povpreĉni osebni dohodek v tem podjetju je maja sicer znašal 330 tisoĉ dinarjev, toda veĉ kot sto delavk, ki niso dosegle predpisane norme, pa je prejelo manj kot 210 tisoĉakov. Nezadovoljstvo zaradi osebnih dohodkov je s Źtrajkom izrazilo tudi 50 delavk Toprovega podjetja Moda v Źentjurju. Źe hujše pa bo verjetno junija, ko se bodo po navodilih beograjske vlade plaĉe zniŹale za 20 odstotkov.

GOMILICA

Gasilsko druŹtvo v Gomilici v lendavski občini slavi letos 50-letnico obstoja. Ob tej priloŹnosti

Popolnoma prezrta je Źia mimo javnosti ocena, ki jo je na enem zadnjih predsedstev RK SZDL izrekel Peter Novak: „Sistem Ljubljanske banke je z Agrokomerĉevimi posli izgubil vsoto, ki je enaka vrednosti ene jeseniške jeklarne.“

TELEKS, Ljubljana, 31. mar. 88/4.

bodo razvili druŹtveni prapor. Gasilci v tem kraju so dokaj dobro opremljeni, saj imajo 800-litrsko brizgalno, gasilski kombi in drugo gasilsko opremo. Za boljŹo poŹarno varnost imajo v vasi nekaj vodnjakov za gaŹenje. V druŹtvu imajo ĉlansko in mladinsko desetero in dvajset operativcev, v okviru druŹtva pa deluje tudi ekipa civilne zaŹcite. Gasilci so lani opravili preventivne preglede na stanovanjskih in gospodarskih poslopih in oĉistili gasilske vodnjake.

HRUŹICA

Na gorenjski strani predora pod Karavankami so do 16. maja izkopal 2000 metrov. Do mejne ĉrte je Źe kilometer in pol, ki naj bi ga po naĉrtih izkopal do avgusta 1989, natanko po 36 mesecih dela. Z doseŹeno globino so pri podjetju Slovenija ceste zadovoljni, saj dela potekajo po gradbenem naĉrtu, ĉprav so imeli vmes tudi veĉje zaŹtoje in nevŹečnosti zaradi vdora vode in plinov. Predor naj bi odprli junija 1991. leta.

KOPER

V koprskih galerijah LoŹa in Meduza so maja odprli pregledno razstavo sarajevskega slikarja Edina Numankadiĉa. Izbor je zajemal preko sto slik in risb iz obdobja 1973—1988 in je zato pomenil celosten vpogled v ustvarjalnost umetnika, ki je v sedemdesetih le-

tih pripadal tako imenovani analitični in primarni likovni smeri.

LJUBLJANA

V Ljubljani so v začetku maja odprli prvo carinsko cono v notranjosti države. Ustanovitelj je slovensko podjetje Blagovnotransportni center iz Ljubljane. V carinski coni je na voljo 14,5 ha površine, podjetje Gradis pa je pred nekaj meseci zgradilo pet tisoč kvadratnih metrov poslovnih in proizvodnih prostorov, do konca leta pa bodo zgradili še 4200 kvadratnih metrov pokritih površin. Carinsko cono je odprla županja slovenskega glavnega mesta Nuša Kerševan.

LJUBLJANA

Motorni potniški vlak, ki vozi na progi med Kamnikom in Ljubljano, je 16. maja ob 16.50 iztiral tik pod cestnim podvozom v Savljah pri Ljubljani. Več ljudi je bilo ranjenih, med njimi tudi dva otroka. Sprevodnik vlaka Šahbat Catić je novinarjem povedal, da se je vlak v bližini cestnega nadvoza začel tresti in v levem lahkem ovinku poskakovati. Po mnenju preiskovalcev so otroci namestili na sredino proge težje kamne, kar naj bi povzročilo nesrečo potniškega vlaka, v katerem je bilo le 25 potnikov.

Namesto sodobno izobrazjenih organizatorjev prihajajo na mesta direktorjev (v Jugoslaviji) moralnopolitično neoporečni nevedneži, zrotirani lokalni funkcionarji in podobni, s takšnimi ljudmi pa seveda ni mogoče stopiti na svetovni trg. — Dr. Branko Horvat.

TELEKS, Ljubljana, 31. mar. 88/13.

Štorklje v PREKMURJU. Še si gradijo gnezda na strešnih slemenih.

LJUBLJANA

Razstava Varnost vašega doma je med Ljubljančani zbudila nepričakovano zanimanje. Vodiča po razstavi sta bila dva kriminalista, strokovnjaka delavca UNZ Ljubljana mesto. Povedala sta, da je največ zanimanja obiskovalcev veljalo novostim: prečnim zaporam vrat, varovanju vrat z dodatnimi čepi v tečajih, ki onemogoča snemanje in nasilno vdiranje, privlačna pa so bila tudi večslojna nelomljiva stekla, izdelek Kristala iz Maribora. Med obiskovalci razstave so bili številni predstavniki projektivnih birojev, cerkve in župnišč, uslužbenci ONZ, civilne zaščite in delavci institucij, ki se ukvarjajo z varnostno problematiko.

MARIBOR

V okviru praznovanj ob 30-letnici gostinske srednje šole iz Maribora je sredi maja prišla na obisk skupina 24 učencev beljaške hotelske šole. Kljub temu, da učenci avstrijskih strokovnih šol nimajo navade, da bi potovali na takšne obiske v tujino, so tokrat

naredili izjemo, kajti beljaška in mariborska šola tesno sodelujeta že sedem let. Doslej so izmenjavali obiske le učitelji strokovnjaki, tokrat pa so bili prvič na obisku dijaki.

MARIBOR

V Pokrajinskem muzeju so sredi maja odprli zanimivo razstavo, ki je prikazala del naše manj znane zgodovine. Arheolog Stanko Pahič je razstavil gradivo, ki prikazuje del rimske ceste Celeia — Poetovia ob južnem Pohorju. Razstava je tudi neke vrste zasnova arheološke zbirke v Slovenski Bistrici in zato bodo razstavo v začetku julija preselili v ta kraj.

MURSKA SOBOTA

Večina med 80 delavci obrtnega podjetja Kroj je 12. maja stavkala. Razlog stavke je bil tipičen za sedanje gospodarske razmere v Sloveniji: delavci v Kroju so bili nezadovoljni z osebnimi dohodki. Ti so prenizki, še posebej pa so to menili za aprilsko plačo, saj je v povprečju znašala 354.594 dinarjev.

Večstrankarski sistem ne ogroža socializma, pač pa ogroža monopol, oblast in privilegirani položaj ene same politične stranke. V tem sta „nevarnost“ in „nesprejemljivost“ večstrankarskega političnega sistema. — Janez Stanič.

TELEKS, Ljubljana, 28. apr. 88/24.

SLOVENSKA BISTRICA

Delavci in gojenci bistriške vzgojno-varstvene organizacije Oton Zupančič so maja praznovali častitljiv jubilej — 40 let organizirane predšolske vzgoje. Ob priliki tega lepega jubileja so Bistričanom predstavili del svojih aktivnosti. V bistrškem vrtcu so odprli razstavo o ustvarjalnosti predšolskih otrok, v mestnem parku pa so vzgojiteljice s svojimi gojenci pokazale, kaj vse malčki zmorejo.

SLOVENSKE KONJICE

Pihalni orkester Slovenske Konjice je svojo 60-letnico delovanja

proslavil s slavnostnim koncertom v kulturnem domu in z revijo pihalnih orkestrów celjske regije na Glavnem trgu. Pihalni orkester je v 60 letih obstoja doživljal vzpone in padce. Leta 1928 sta bila v Slovenskih Konjicah dva orkestra, od leta 1936 pa le orkester kulturno-izobraževalnega društva. Ob 45-letnici orkestra je pokroviteljstvo prevzelo podjetje Konus. Sledili so nastopi po Slovenskem in v tujini, kjer so si prislužili marsikatero nagrado. Letos so za svoje delo prejeli občinsko priznanje.

STRUNJAN

V strunjanskem turističnem naselju Salinera so se letos bolje pripravili na turistično sezono, saj so lepo uredili kopališče. Zgradili so nov, 32 metrov dolg pomol, ob katerem bodo lahko pristajala tudi plovila, ki se ugrežajo do 2,5 metra. Poleg pomola so namestili 75 metrov dolg plavajoči pomol, na katerem se bodo lahko sončili kopalci. Morje ob kopališču so ogradili s 120 metrov dolgo mrežo, ki označuje mejo kopališča in varuje kopališče vodo pred plavajočo

morsko travo in drugo nesnago, uredili so še pešpot do bližnjega Pacuga in za vsa ureditvena dela odšteli 60 milijonov dinarjev. To je bila edina naložba, ki so si jo lahko privoščili letos, z njo pa bodo prav gotovo razveselili 1200 do 1500 kopalcev.

ŠTATENBERG

Po nekaj letih je grad Štatenberg zopet odprl svoja vrata. Podjetje Planina Štatenberg ga je s finančno pomočjo občinske kulturne skupnosti toliko uredilo, da so maja odprli gostinski lokal. Velika želja upravljalcev gradu pa je, da bi letos uredili že nekaj sob. Končali so že popravilo streh, zato upajo, da ta baročni grad le ne bo prehitro propadel. Bistričani pa na žalost še niso našli investitorja, ki bi v grad vložil več denarja in vanj vrnil življenjski utrip, kakršnega je grad Štatenberg pred leti že imel.

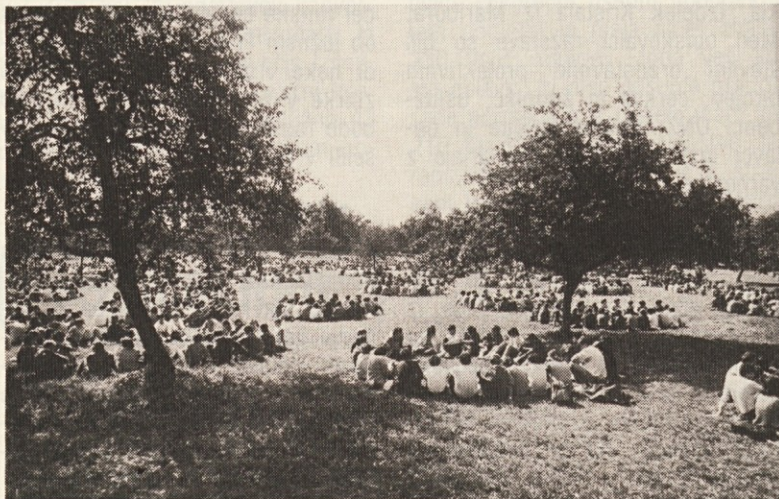
TACEN

Kulturno umetniško društvo iz Tacna je ob svoji 40-letnici odkrilo spominsko ploščo Franu Levstiku na hiši poleg Koširjeve gostilne, kamor je hodil Fran Levstik pred 120 leti vasovat k Franji Malenškovi, Koširjevi, in ji posvetil venec pesmi. Spominsko ploščo Levstikove ljubezni je zasnoval arhitekt Vlasto Kopač, izdelal pa jo je Jože Eterovič. Spominsko ploščo je 15. maja odkril dr. Matjaž Kmecl.

ZAGORJE OB SAVI

Z večernim koncertom so 19. maja odprli letošnjo slovensko revijo mladinskih zborov v Zagorju, na kateri bo nastopilo 50 otroških in mladinskih zborov iz Slovenije in zamejstva. Skupno bo na odru delavskega doma nastopilo okrog 2500 pevcev. Predstavili se bodo na sedmih koncertih. Pokrovitelj pevske revije je slovenski komite za kulturo.

V STIČNI se vsako leto zbere več tisoč slovenske mladine k verskemu srečanju.

med vrsticami

(nadaljevanje z 8. strani)

MLADINA: VODILNI FUNKCIONARJI SI ZGRADILI VILE

Politikin Svet, Borba in Dnevnik so pisali o aferi, ki v zadnjem mesecu pretresa BiH: vodilni funkcionarji naj bi si namreč v Neumu prisvojili kilometer obale in si tam zgradili vile. Zemljišče naj bi jim prodali po 5 (pet) dinarjev kvadratni meter, srečni lastniki novozgrajenih hišic (povprečna stanovanjska površina se giblje med 200 in 300 kv. m) naj bi bili: Todo Kurtović, Savo Čečur, Branko Mikulić, Mato Andrić, Nikola Stojanović, Uglješa Uzelac, Gojko Ubiparip, Hrvoje Ištuk itd.: skratka ljudje, ki so se v zadnjih letih proslavili s svojo nedemokratsko nastrojenostjo, hkrati pa imajo polna usta delavskega razreda.

Sicer pa Politikin Svet izraža sum, da so bile vile zgrajene z denarjem iz fonda za nerazvite: zato je popolnoma jasno, zakaj prav v Bosni tako odločno nastopujejo ukinitvi tega fonda.

MLADINA, Ljubljana, 6. maja 88/7.

NEUE ZÜRCHER ZEITUNG: SPOR O PREDLOGU ZA SPREMEMBO USTAVE

Predlog za spremembo ustave iz leta 1974, ki je bil pred kratkim predložen občanom, je v Jugoslaviji sprožil ostre spore. V središču stoji vprašanje o odnosu med zvezo in republikami. Medtem ko se npr. Srbija napreza za razširitev pooblastil zvezne vlade, se posebno Slovenija upira takšnim prizadevanjem in ni pripravljena odstopiti važnih pravic republike Beogradu.

Zagrebski gospodarski znanstvenik Branko Horvat je predlog za spremembo ustave označil kratko malo za „zrelega za koš za papir“. Besedilo je dokaz, da njegovih pobudnikov in sestavljalcev spremembe sploh ne zanimajo.

Slovenska skupščina je sicer sprejela ustavni predlog, kar so v Ljubljani deloma močno kritizirali. A danes bo tuji obiskovalec v Sloveniji jasno poučen, da dogovor za vsako ceno sploh ne prihaja v poštev. Po besedah predsednika Socialistične zveze Slovenije Jožeta Smoleta ne bodo na noben način popustili med drugim pri tistih predlogih, ki predvidevajo razširitev pristojnosti zveznega sodišča. Prav tako ni sprejemljiva določba, po kateri naj bi bili temelji izobraževalnega in vzgojnega sistema urejeni z zveznim zakonom. Ta spremenitveni predlog zadeva v Sloveniji na posebno zagrižen odpor. Za njim slutijo napad na narodno istovetnost in se bojijo, da bi dala ta določba Beogradu možnost vmešavanja tudi v šolske učne načrte. Odločno odklanjajo tudi predlog, da bi v sporu med zveznimi in

republiškimi zakoni veljali do odločitve ustavnega sodišča prvi.

NEUE ZÜRCHER ZEITUNG, Zürich, 10. maja 88/5.

SÜDDEUTSCHE ZEITUNG: ZVEZNA SKUPŠČINA ODKLONILA NEZAUPNICO HRVAŠKE IN SLOVENIJE

Poskus Slovenije in Hrvaške, da bi gospodarsko neuspešno Mikulićevo vlado prisilili z nezaupnico k odstopu, je spodletel. Do glasovanja sploh prišlo ni. Že predlog slovenskih in hrvaških delegatov, da bi vladi postavili vprašanje zaupnice, je po viharni seji večina delegatov v obeh zborih skupščine zavrnila. V zveznem zboru je glasovalo 64 delegatov za predlog, 125 proti njemu, eden pa se je vzdržal. V zboru republik in pokrajin je bilo razmerje glasov 23:64. Slovenija in Hrvaška imata v zveznem zboru skupno 60 glasov, v zboru narodov pa 24. Najprej je večina zavrnila predlog Slovencev, da bi bilo glasovanje tajno in ne javno — kar je pa po pravilniku možno in bi verjetno vplivalo na razmerje glasov.

Rezultat tega prvega poskusa v socialistični povojni Jugoslaviji, da bi vrgli vlado po parlamentarni poti z nezaupnico, je bil kajpada že vnaprej načrtovan. Le nekaj dni pred sejo skupščine sta kolektivno državno predsedstvo in predsedstvo ZKJ vzeli vladno politiko v zaščito in s tem glasovanju zaznamovali pot.

Potem ko je bila odstranjena ovira nezaupnice, je večina delegatov odobrila vladno poročilo o prvi polovici njenega štiriletnega pooblastila in odobrila njen novi paket ukrepov za stabilizacijo gospodarstva. Ta program zategovanja pasu predvideva delno sprostitev pri politiki uvoza in deviz, uvedbo dejanskega menjalnega tečaja — to je, razvrednotenje dinarja, „načrtovano“ 95-odstotno inflacijo (trenutno je 159-odstotna) in odtajitev zamrznjenih cen ob istočasno omejenem zvišanju plač.

Te ostre ukrepe je terjal Mednarodni denarni sklad kot pogoj za odobritev posojila, ki je pa spet pogoj za podaljšanje rokov pri plačevanju dolgov, ki jih ima Jugoslavija v tujini za 20 milijard dolarjev, in za nova posojila zahodnih upnikov.

Mikulić je Jugoslovanom naznanil, da bodo morali pasove še bolj zategniti, in opozoril šest republik in avtonomni pokrajini, da bo lahko njegov novi stabilizacijski program uspel le, če ga bodo podprle vse. Očitno je pri tem namigoval na Slovenijo in Hrvaško, ki sicer stabilizacijske ukrepe načelno podpirata, ker vsebujejo pravila tržnega gospodarstva, po drugi plati pa nimata Mikulićevo vlado za voljno ali sposobno, te ukrepe tudi uresničiti.

Dejstvo, da je Mikulić Slovincem in Hrvatom oponešel, da so imeli s svojo nezaupnico v mislih ne krepitve ampak slabitev zvezne vlade, kaže na nadaljnje poslabšanje že itak napetih odnosov med Beogradom na eni strani ter Ljubljano in Zagrebom na drugi. Nekateri glasovi v Srbiji dolžijo Hrvaško in predvsem Slovenijo, da se odtegujeta skupnim jugoslovanskim obveznostim.

SÜDDEUTSCHE ZEITUNG, München, 16. maja 88/8.

franc saleški finžgar

prerokovana

26. julija 1914 izbruhne prva svetovna vojna. V Sori na Gorenjskem oznani župnik to novico pri maši. Razglas kliče v vojsko vse moške do 42. leta.

Trden gospodar s Kozjega vrha Blaž Jančar mora tudi na vojno, doma pa pušča ženo s šestimi nepreskrbljenimi otroki. Maticev France, premožen in neoženjen posestnik, ostane doma. Jančarica je bila nekdaj njegovo dekle, a se je poročila z Jančarjem, ker Matic ni imel poguma, da bi jo zasnubil. Sedaj prevzema Matica misel, da bi se poročil z Jančarico, če bi Blaža ne bilo iz vojne domov.

Ves se je stresel ob tej misli, dušil jo je in molil za Blaža. In ko ga je Blaž ves žalosten naprosil, naj zorje in naj gospodari, ko ga ne bo doma, in mu tako rekoč izročil vse v varstvo, ga je bilo tako sram skušnjave, da si ni upal pogledati Blažu v oči. A danes, ko je ležal v listju, ga je obletela vnovič s tako silo, da je pešal in opešal.

„Saj bi sama ne mogla... Kar nič drugega bi ji ne kazalo... Morala bi se omožiti... Ampak, moj Bog, Blaž naj le živi in naj se vrne! Samo tako mislim, če bi bilo namenjeno... Bog ve, da mu ne želim hudega!“

Tok misli se je ustavil. A sam ni vedel, kdaj so se začele tiho in zalazno snovati dalje.

V mislih je gospodaril na Kozjem hribu: k Blaževi zemlji je pripisal svojo; hišo je izročil sestri in še njivico poleg nje, toliko da bi živela in Bogu služila brez skrbi in revščine. Do smrti samo. Po smrti bi jo zapisal Janezku, najmlajšemu, ki ga je posebno ljubil... Morda pa Bog še njemu da kakega otročiča... Potem bi seveda moral imeti vse

ta, ne samo hiše in njivice. Vso njegovo zemljo... In zvečer bi bilo vse živo v hiši in otroci bi mu ne rekli stric, ampak ate... In Franca! „Saj jo je Blaž imel rad; kar je res, je res. Ampak jaz vem, da se bo pomladila pri meni, tako bi ji stregel.“

Ob misli na Franco se je ustavil in se pomudil. Vsa mlada je stala pred njim, slišal je njen smeh, videl njene dolge, težke kite, njene oči, ki so znale govoriti, in njeno hojo, ki je bila taka kakor nobene druge.

Francetu je silila kri v glavo, slišal je udarce srca, da se je prebudil iz omočičnih sanj, se naglo dvignil in sedel.

Ko mu je zdrsnil klobuk z obraza in je odprl oči, ga je zaščemelo sonce, ki je svetilo zviška nanj. Moral je za hip zaklopiti oči, preden je izpregledal. Tihe bukve so stale naokrog, tisti nad njim je bil odlomljen vrh, mimo katerega je sijalo nanj sonce.

Ko je dodobra izpregledal, se mu je zadelo, da se je od nekdod vrnil, s poti, ki je bila grešna. Spet ga je obšel sram, da je

glasno vzdihnil: „Moj Bog, da sem tak revež!“

Hitro je pobral klobuk, izdrl sekuro iz štora in se lotil prve bukve, prav tiste, ki je imela odlomljen vrh. Naglo je udarjal, dokler se ni bukev nagnila in hreščoč padla med sosede, ki so ji, podrti na tla, kakor v slovo zamahovale z vejami, ki so se bile v letih prepletle in prerasle med seboj.

France si je obrisal pot s čela, se naslonil ob toporišče in gledal posekano bukev.

„Takle sem jaz,“ se je hipoma domislil. „Drevo brez vrha, ki se palogoma suši.“

Naslonil se je niže, da so se mu široka pleča dvignila in skoro zakrila upognjeno glavo.

Takrat je zaslišal za hrbotom korake, ki so šumeli po stezi, nastlani z listjem. Takoj je dvignil sekuro, sekal po parobku kvišku štrleče trske, kjer se je odlomilo deblo, in vsekal na štor križ, da bi si hudič ob njem ne brusil krempljev. Nato se je šele obrnil in pogledal na pot.

Po poti se je vračala Franca s kolodvora.

France je zinil, da bi spregovoril besedo, kakor si jo je bil pripravil za kogar koli. Toda ob pogledu nanjo mu je beseda obtičala in v zadregi je dvignil sekuro ter jo ogledoval, če ni dobila škrbine.

„Ali si že v drveh?“ je spregovorila Franca kratko in šla svojo pot.

Prvi hip je bilo Francetu, da bi zbežal pred njo v grmovje, kot je tolikokrat pred desetimi leti. A danes ni mogel in ni hotel. Z dolgimi koraki je krenil proti njej.

„Ali je Blaž šel?“ je vprašal, da je sploh spregovoril.

Franca se je ustavila.

„Kajne, kako nas je zadelo? Kdo bi si bil mislil!“

„Res je hudo, Francka.“

Spet ni mogel reči nič drugega. Ušla mu je beseda Francka, kakor je imenoval Blaževu, ko je bila še dekle. Ustrašil se je te besede in se je razveselil, kakor

bi bila nenadoma zbrisala deset let.

Tudi Franca jo je občutila in ga pogledala z objokanimi očmi.

„Hudo je, pa se ne boj, Franca!“ je pogrknil in pljunil, ko je s silo ustavil besedo Francka, ki je sama od sebe hotela iz srca.

„Vidiš, jaz bi pa rad šel na vojno, ki me ni prav nič škoda. Seveda, če je človek zanič, je pravzaprav za vse zanič.“

„Kaj govoriš, France? Ne smeš tako! Ko bi vsi šli, kdo bi nam kaj obdelal?“

„Zaradi dela se kar nič ne boj! Vse bo storjeno! Blaž me je naprosil.“

„Ko je bil tako skrben! Od maše je priteknel še enkrat domov, da je vse pregledal in mi sporočil. Oh, jaz kar mislim, da ga ne bo več.“

Franca so se ulile solze.

Franctu se je smilila tako resnično, da si mu niti za hip ni upala prejšnja misel v glavo.

„Ne jokaj, Francka!“ je rekel mehko in obenem občutil, kako grozno je neroden, ko bi jo moral tolažiti. Franca si je brisala oči, on je pa vnovič mislil na drevo brez vrha in bil jezen sam nase.

„Najbolj žalosten in tih je bil naš. Drugi so peli in vriskali. Blaž mi še besedice ni mogel reči, ko je šel na vlak. Kar skrnil se je in nič več se ni prikazal. Oh, boš videl, da to pomeni nesrečo.“

Franca je glasno ihtela. France je drgnil z roko po toporišču sekire, ki jo je držal na levici, kakor bi jo pestoval, in mrmral: „Oh, no! Bo že! Hudo je!“

Franca si je spet otrla lice z robcem, ki je bil ves moker od solz.

„Zbogom, France! Prosi Lojzo, naj moli zanj! Ona je tako pobožna in molitvena!“

„Bom prosil. Lojza je zares pobožna. Saj bom jaz tudi molil, vsi moramo moliti zanje.“

France je bolj jecljal kakor govoril. Silno neljubo mu je bilo, da se je Franca tako naglo poslovila. Sicer ni čisto nič vedel, kaj bi ji rekel in kako bi jo tola-

žil. Zdelo se mu je, da bi ne vedel in ne znal drugega storiti, kakor da bi jo dvignil na svoje močne roke kakor Janezka, če je jokal, in jo tešil. Nezavestno je stopil nekaj korakov z njo in besedoval: „Le nič se ne boj zaradi dela! Vse vam bom postoril! Nič me ne skrbi! Poglej!“

Hotel je reči, poglej, kak hrust sem, pa ni rekel. Le z močnimi, težkimi rokami je stiskal toporišče.

„Zbogom!“ je ponovila Franca in ga pogledala, ko je zvižala mokri robec. „Te bomo že prosili, ko bo treba.“

„Nič — prosili!“ je hitel France in ni mogel ostati za njo. „Saj imam oči, da bom videl! Le zanesi se name!“

„Poldne zvoni!“ je rekla Franca, ko se je oglasil tanki glas zvana sv. Marjete, se ustavila, prekrizala in začela moliti.

„Pozna sem,“ je rekla po molitvi in pospešila korake.

France je obstal na mestu, držeč klobuk vrh toporišča, ker je bil postavil med molitvijo sekuro na tla. Gledal je za Franco in kar misliti ni mogel, da je to žena, da je mati šesterih otrok.

„Tole je pravzaprav vse, če ima človeka kdo zares rad na svetu. Če tega ni, čemu ti njive

in hiša in gozd? Nerodno motovilo si in odeveč sebi in vsem... Oh, ko bi za mano kdo takole jokal, kot za Blažem joka Franca — o — sekati se dam na kosce od Turkov in Srbov in Rusov in od vseh sovražnikov in v obraz bi se jim smejal!“

Pređen je Franca krenila navzdol proti domu, se je skrivaj ozrla nazaj.

„Moj Bog, kako me gleda!“ jo je spreletelo, ko ga je videla, da je stal golorok in močan sredi poti in nepremično zrl za njo. V njenem srcu se je hotelo dvigniti nekaj kakor lepi spomini, ki se jih vsa žalostna ni razveselila.

France pa je opazil njeno kretanje in ji je bil hvaležen zanjo.

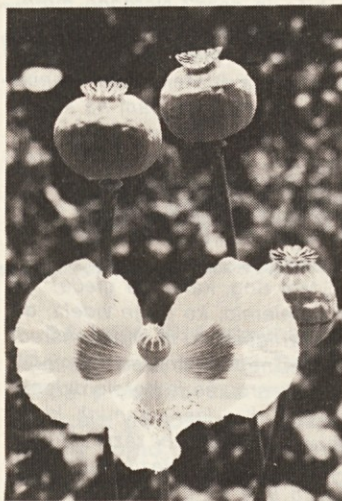
II

„Kaj ti je, France?“ je sestra Lojza rahlo ogovorila gospodarja in obstala začudena pred domom. Snela je obramnice, da ji je zdrknil težek koš plaže, ki jo je bila natrgala v zelniku, na tla. S predpasnikom si je obrisala pot s čela, prijelja ruto za vogle in si jo popravila in prevzela na glavi. Nato je stopila bliže, si uprla roke v bok in ga gledala.

France je klečal na tleh in razdiral gepelj. Odvijal je vijake,

Povsod po Sloveniji je mogoče videti brezove gaje.

snel vratilno ploščo, jemal izpod nje zobčasto kolesje in ga natiak na staro vrv.

„Ali je pokvarjen?“ ga je vprašala sestra vnovič, ko ji ni odgovoril.

„Zakaj?“ je revsnil France med delom, nastavil iglico na železno zagozdo in bil nanjo s kladivom, da je letelo skoz ušesa.

„Potemtakem te res ne razumem!“

Zagozda je zletela iz dolbine in padla Lojzi pred noge. Pobrala jo je in mu jo izročila.

„Zarjavela je,“ jo je ogledoval France.

Tedaj je prišla še dekla Jera iz hleva in se ustavila ob Lojzi. Na polnem molznjaku so kipele bele pene pomolzenega mleka.

„Čemu razdeva?“ je sunila Lojzo s kopolcem.

Lojza je skomignila z rameni. France je dvignil gonilne droge, ki so bili napeljani skozi steno na pod, in jih nesel na voz. Počil je z dlanjo ob dlan, da si je otresel prah in prst, ki se mu je bila prijela rok.

„Jera, le brž scedi mleko in pridi pomagat, da naložimo mlatilnico!“

„Kam jo boš vlekel? In sedaj pred mlačvijo?“

„Hodi!“ ji je pokazal France z roko proti hiši.

Jera je odšla, a brundala in

godla je vso pot, še v veži, kjer je točila v latvice.

Lojza je šla za njo in jo pogovarjala: „Ne jezikaž mu! Saj je gospodar! In danes tako jezno gleda! Le nikar ga ne draži! Še klel bi! Čigav bi bil pa greh?“

Lojza je naglo postavljala latvico na polico v vrsto drugo k drugi in silila Jero, da sta šla za Francetom, ki je imel mlatilnico že pri vozu.

„Tam primita, je lažja! Na tem koncu bom sam!“

Napele so se mu mišice na rokah, mlatilnica se je obesila čez lestve in se nagnila v voz.

„Držita!“ je zavpil in skočil na voz. Tamkaj je zgrabil za stroj in ga postavil med lestve tako naglo in s toliko silo, da se je Jeri zapletlo krilo in se je spotaknila ter padla.

„Kar priženi se k Jančarju, ko si več tam ko doma,“ je jezicala Jera.

„Živina!“ ga je zmerjala in se pobirala.

„Ali si se udarila?“ jo je Lojza prijela in ji pomagala.

France je pa stal na vozu, velikani, in se smejal: „Kakor smet si, Jera. S sapo bi te podrl.“

„Mm,“ je pomolila Jera brado naprej in se mu popačila. „Saj vem, kam prepelješ. K Jančarju. Kar priženi se tja, ko si več tam ko doma! Mm...“ se mu je še enkrat namrgodila in šla jezna v hišo.

Franceta je očitek spekel, da je jezen planil z voza in iskal, kaj bi vrgel za njo. „Hu...“ je začel.

Lojza je stopila naglo k nje-mu.

„Nikar, France! Ali je ne poznajš?“

„Vidiš, Lojza, ti si sestra in imaš nekaj pravice pri hiši, pa si tiho! Ta jezik me pa objeda,

hu...!“ Dvignil je kladivo, ko je pobiral orodje s tal, in ga zavihel proti hiši, kjer pa Jere ni bilo več.

„Ne méni se! Saj je vendar prav, če pomagaš! Le pojdi in jim omlati, pa ne kolni!“

Lojza je šla kuhat večerjo. France je povezoval voz, Jera je pa godla in se znašala nad živino v hlevu, ko se ni mogla nad drugim.

„To so tuji ljudje,“ je razmišljajal France, ki ga je Jerina beseda bolela. „Če imaš ženo, si za gospodarja pri hiši, če imaš dekle, si hlapec. In ko ji nič mar! Ona dobi svoje, če toča pobije ali kar koli; boli gospodarja, ne nje. In vendar: Nak, ne smeš. Še del usmiljenja ne smeš opravljati, če ni njej po volji.“

S klobukom na očeh je prišel hud večerjat. Ko bi ne bilo Lojze, bi ne bilo ne besede in ne molitve ta večer.

Še svitalo se ni drugo jutro, ko je France že napregel in zapeljal mlatilnico in gepelj na Blaževo dvorišče. Nikogar ni klical.

Konja je privezal v hlev, mu vrgel šop sena in se lotil dela. Že prej je imel vse ogledano, kam bo postavil. Tiho je odvezal vrv, tiho dvigal kos za kosom z voza. Ko je nastavil prvi kol, da ga zabije v tla in pritrdi vratilo, mu je dvignjena roka obstala, ni si upal udariti. Spomnil se je France in otrok.

„Zbudim jih.“

Postal je, sekuro del na rame, z levico se oprl na pripravljeni kol in gledal na okna. Prav takrat pa se je za rdečimi zavesami v oknih posvetila luč. France je udaril po kolu. V tiho jutro so doneli udarci, po vasi so se oglašali petelini.

Ko je bil prvi kol zabit, se je odprlo okno.

„Dobro jutro, France! Preveč si priden!“

France se je ozrl proti oknu in videl za njim v mraku in slabi luči belo postavo, ki sta jo črtali dve črni progji, dve težki kiti.

„Bog daj, Francka! Ne vsta-

jaj! Le poležite še eno uro! Dolej ga postavim.“

„Zaspalo se mi je. Koj pokličem še dekle.“

Bela postava je zginila od okna, rdeča zavesa se je spet spustila čezenj in žarela v motnem sijju.

France je nastavljal drugi kol in zabijal.

Prav takrat se je od plota, ki je ograjal Jančarjevo dvorišče, odtrgala ženska postava in hite-la po tesnem kolovozu v sencah leščevja in robide proti Maticu. Izpodrečano krilo je udarjalo na gola meča, preveliki, razhojeni škornjičniki so se izmikali z nog in votlo klokotali ob vsakem koraku.

Ko je bila ženska dosti daleč, je začela polglasno mrmrati, dokler se ni blizu Maticeve hiše ustavila in se vsa zaripla od hoje in jeze obrnila nazaj po kolovozu proti Jančarju ter zapretila s pestjo: „Sram te bodi! Fej, prešuštnica!“

Nato je šla hitro na dvorišče, sedla na trato pred drvarnico in stisnila glavo med dlani ter se tiho raztogotila do solz. Niti opazila ni, da se je zdanilo, in tudi slišala ni, kako so že tu in tam zakrulile podne dveri, ki so jih odpirali gospodarji ali pa dekle.

Tudi pri Maticu so se odprle večne duri in Lojza se je začudila, ko je zagledala Jero, sključeno na tnalu.

„Jera!“ jo je poklicala.

Dekla je dvignila glavo in rekla: „Kaj praviš?“ Z rokami si je brisala oči in vstala.

„Ti jokaš?“ je omenila Lojza.

„Stran pojdem!“ je začela Jera, ki je, dasi naglušna, vse slišala, kar je bilo njej prav.

„Ne bodi čudna, Jera, in ne ženi si vsega tako k srcu! Potrpi, lej jo!“

„Saj potrpi. Samo tega, kar sem sedajle videla, ne bom!“

„I, kaj neki? Strahove, ka-li?“ se je Lojza prijazno nasmehnila.

„Še več ko strahove! Veš, da sem šla za njim, ko je odpeljal gepelj, in sem se skrila.“

„Jera, to je grdo!“ se je razhu-

dila Lojza. „Gospodarja takole zalezovati! To je že natolcevanje in greh!“

„Greh, aha, greh! Ko je pa ona tam govorila z njim skoz okno taka, razmahedrana, kakor poštena ženska z moškim ne govori nikoli — to pa ni greh! In kako jo je gledal! To je prešuštvo, in pri takih jaz ne bom služila. Ko se mu je izmuznila, lisica, in ga zvodila za nos, sem bila jaz dobra! ‚Le ostani, Jera, Jerica, vidiš, Lojza je bolehná, nič ne hodi proč!‘ me je preprosil, in sem res ostala do danes in mu nisem bila v spotiko nikoli in sem delala za dve in se še zmenila nisem, ko so vsi rekli: ‚Jero naj vzame, saj je ne dobi boljše; če nima dote na kupu, ima pa roke za dve!‘ — o — roke in tudi sicer sem za tolikanj že kakor ta Franca, kozjebrađa, prešuštna! Jaz grem.“

Jera je odločno zamahnila z rokami, stisnjenimi v pesti, da sta se na hrbtu skoro srečali.

Lojza je pa stopila do nje in jo umirila bolj z znamenji kakor z besedo. Za roko jo je prijela in odvedla v hišo.

Jera: „Ni nedolžna!“ Lojza: „Je in ti natolcuješ!“

„Ne pojdeš, Jera, ko te jaz ne pustim! Le pomisli: če bi sedaj šla po enajstih letih, kaj bi rekli ljudje? Samo s tem, če zdajle greš, sredi leta, ob največjem delu, obrečeš našo hišo.“

„Ne, vaše ne bom! O njej pa povem vsakemu! Drugega ne zasluži taka nastava!“

„Jera!“

Lojza je dvignila prst, oči so ji žarele in vse čelo se ji je prepre-glo z gubicami.

„Jera, ali nimaš vesti? Kradla bi, dobro ime bi vzela in nedolžni! Jera, Jera!“

„Ni nedolžna!“

„Je in ti natolcuješ!“

Jera je gledala v tla in si začela zapenjati nedrjak. Nato je odšla v kamro, od koder se je vrnila mrka na delo.

Lojza je kurila na ognjišču in gledala zamišljeno v plamene, dokler ni polglasno izrekla: „Slutila sem Jero in nisem verjela. Danes se mi je pa razodela.“

Ko je vzšlo sonce, je bila pri Jančarju vsa družina okrog Franceta. Gepelj je bil postavljen, France ga je samotež pognal praznega. Zobje so natančno ubirali, prazna mlatilnica je gladko tekla.

„Tlic, hi-jo-hi!“ je koračljaj Janezek v srajčki za Maticem.

France ga je dvignil in posadil na debelo oje in zavrtil še enkrat, da se je deček peljal naokrog.

Tedaj je nastala zavist med otroki in na oje so morali vsi, razen Ferjana in Micke, najstarejših dveh.

Franca je stala in gledala. Ko so se otroci pripeljali naokrog, jim je velela: „Dosti! Le na tla!“

„Še, še, stric, še, še!“ so vsi kar hkrati prosili in bingljali z bosimi nogami na ojesu ter se branili na tla.

„No, mama, pa pusti še enkrat!“ je prosil France za otroke.

„Naj bo!“ je rekla Franca in srce se ji je smejalo, ko je slišala otroški krik in — hijahot — pa gledala v oje napreženega ‚strica‘.

„Tako! Sedaj je dosti!“ je rekel France.

Otroci so pa prosili: „Še, še! Hijoho!“

„Ubogati!“ se je zresnil Matic in gledal izpod čela. „Mamo moramo vsi ubogati; še jaz, ki sem že velik.“

France je pogledal Franco, ki se mu je nasmehnila.

Otroci so zlezli z ojesa.

„Torej, križi božji, kar začnimo! Ječmen, jeli?“

Franca je potrdila in potegnili so voz h kozolcu ter pričeli nalagati.

Medtem so prišli dninarji: tri dekleta in bajtar Luka.

„Ho!“ se je čudil France, ki je visel v kozolcu za lato. „Kaj nas

je! Kot toporišč! Če se poprime-
mo, bo drevi kozolec do malega
prazan.“

Franci, ki je na vozu zdevala
snopje, se je samo smejala. Ko
je Matic natezal vrv okrog žrdi,
da je pokalo, ga je občudovala.
In ko je iztegnil roke, da ji je po-
magal z visokega voza, je zarde-
la kakor mlada deklica in naglo
odšla v kuhinjo.

France se je pa takisto zmel-
del in spregovoril prve besede
dninarjem, ko jih je razpostav-
ljal, tako tjavdan, da ga ni nihče
razumel, kaj bi rad. Ponovil je še
enkrat: „Manca, ti tukaj podajaj
snope, otroci jih bodo reševali,
Johana, ti boš devala v mlatilni-
co, saj si že pri nas večkrat, Lu-
ka, ti veži otepe in jaz bom dru-
go, kjer bo treba.“

Zapregli so živino. Drrr — —
je zapela mlatilnica in začela
požirati suho klasje.

Roke delavcev, ki so doslej
stali, poslušali Franceta in se
pogovarjali, so se zganile.

France je hodil okrog njih, pri-
jel in pomagal sam tamkaj, kjer
je videl, da kdo komaj zmaguje,
zavpil z glasom, ki je premagal
ropot in šum mlatilnice: „Le po-
ženi, Ferjan!“ — „Otroci, naglo
snope!“ — „Manca, pazi na
prste!“

S poda se je kadil prah, dni-
narjem je tekel pot po lichen,
ženskam so se na lase, kolikor
jih je gledalo izpod rut, nasedale
tanke pleve, da so bile vse, kar
bi nenadoma osivele.

Gospodinja Jančarica je pri-
šla pred pod in vprašala Matica:
„Kaj naj jaz?“

„Nič, Franca, ti nič!“ je hitel
mimogrede Matic in zmetaval z
vilami slamo.

Vse dopoldne so prenehali to-
liko, da so prepregli in nekaj pri-
griznili. Kozolec se je praznil, nih-
če ni zinil besede, ker ni utegn-
nil.

Ko je Franca poklicala ju-
žinat, so se vsi oddahnili. Fran-
ce je izpregel voli, delavci so si
otepali prah in brisali znoj, ki
jim je z umazanimi curki pisal li-
ca.

„Presneto si nas gnal, Matic!“

je rekel bajtar Luka, ko so seda-
li okrog mize pod hruško.

„Jaz? Jaz že ne! Delo žene,
delo!“ se je smejal France in po-
mežiknil Franci, ki je postavila
skledo na mizo.

Franca ni hotela videti njego-
vega hudomušnega mežikanja, s
katerim ji je hotel dopovedati:
„Vidiš, če sem jaz zraven, se ta-
kole dela!“ Potegnila je z Lu-
kom: „To je res, Luka. France
misli, da so vsi ljudje železni,
kot je sam. Preveč jih ženeš!“

„To je stroj, Franca! Ali naj
mlatilnica prazna drdra in naj
kolesa sama sebe jedo? To ni
tako kakor stari pikapok, potem
pa fajfa, potlej opravljanje in
naslanjanje na cepce — kdo bo
to gledal? Zato sem si napravil
gepelj. A to pa tudi rečem: Se-
daj nam daj, Franca, dve uri od-
diha, nam in živini! In če vsake-
mu primakneš nekaj desetec na
plači, ne bo zate nobene
izgube.“

Luka in dninarji so zadovoljno
potrdili Francetu in ko je zadiša-
lo pleče na mizi in ob njem ste-
klenica kakor cekin čistega hru-
ševca, je prešla vsa slaba volja.

Po obedu so se zleknili na tra-
to in začeli pogovor o vojni. Pri-
družilo se jim je še nekaj sose-
dov.

„Nič ne bo z vojno,“ je začel
Marinček. „Cesarji se bodo po-
mirili.“

„Bog jih pomiri!“ je zdihnil Lu-
ka, ki je tudi imel sina vojaka.

„Ne bodo se,“ je ugovarjal Ko-
rent. „To je ista kot v krčmi: če
se samo dva spreta, ni sile in je
kmalu mir; če se pa vsi križem
nahrulijo, je svitek in teče kri. In
to je sedaj. Saj so si cesarji in
kralji tako napovedovali vojno,
kot bi kvartali. Ne bo miru!“

„Bo!“ je ugovarjal Marinček.
„Zakaj pa vojaki ne gredo na-
prej? Že mesec dni so v Ljublja-
ni.“

„Nič se ne boj! Še prekmalu
pojdejo,“ je trdil Korent.

„Jaz pa zato mislim, da se ne
zmiraj, ker delijo podpore. Na
Dunaju že vedo. En mesec bi ne
bilo nikogar konec in bi podpor

ne bilo treba,“ se je oglasil
France.

„Jaz pa pravim, da bi podpor
sploh ne bilo treba.“

„To ni res, sosed Korent! Po-
misli na Miklavževko in Mano!
Po sedem otrok imata in nič

„Z vojno je ista kot v krčmi: če se vsi križem nahrulijo, teče kri.“

drugega. Za božjo voljo, ali naj
jih bo hudega konec?“

„Res je, Jančarica, ti si pre-
vidna. Taki morajo dobiti,“ jo je
hvalil bajtar Luka.

„Ne rečem, če taki,“ je trdil in
popravljaj svojo Korent. „Ampak
dobile so ženske, ki imajo grun-
te in živino in so prodale fižola
na cente. In še kako drago! Pa
dobe.“

„I, katera je taka, da ni v po-
trebi in je dobila?“ jih je zago-
varjala Franca.

„Kozjeglavka! Pravijo, da ima
denar na kapitalu, več tisoč, in
je dobila.“

„Je, je,“ se je oglasila dninari-
ca Johana. „Srečala sem jo, ko
je nesla iz štacune tak kof kavne
in sladkorja, da so ji obramnice
pokale. Podpora nesem, podpo-
ro, se je hehljala in bila rdeča
kot cvet. Od soka gotovo ne.“

„No, slišiš, Franca!“

„I, pa naj ima! Jaz ji privošč-
čim!“

„Ti bi tudi morala položiti za-
njo, Franca,“ jo je opozoril Fran-
ce.

„Jaz? Ne bom.“

„Zakaj ne?“

„Ker me je sram. Podpora —
podpora — to je vbogajme. In
Bog ne zadeni, da bi kdaj jaz ali
kdor koli od naše hiše trkal za
vbogajme. Toča nam je pobila,
živina padla, pogoreli smo — ta-
krat ste nam sosede res veliko
zvozili — nikoli vam ne pozabim
— ampak beračili nismo. Jaz že
ne prosim za podporo.“

„Jaz tudi ne, kakor bi se mi preplegla,“ je potegnil s Franco Luka. „Ljudje so tudi nespametni. Saj cesar vendar nima, da bi kar vsem valil: Na, tule imate!“

„Ti ne razumeš, Luka,“ ga je ustavil France. „Jaz sem pa bral v časnikih in sem slišal med ljudmi: to podporo bo treba enkrat vso nazaj plačati pri davkih. In kdo jo bo? Moklavževka ali Boštevka ali čevljar Torgelj, ki imajo od danes do jutri? Plačali jo bodo grunti. In zato pravim: naj je bodo tudi gruntje deležni, ti tudi, Franca!“

Francetov dokaz jih je iznenadil. Celo Marinček, velik nevoščljivec, je prišel v zadrego in pomišljal, preden je mogel ugovarjati.

„Ne rečem, France; kar praviš, utegne biti res. Ali plačevali bomo vsi. Kaj pa jaz?“

„Ti? Boga zahvali, da nimaš nikogar za vojsko. Sama dekleta. Poglej Franco: moža je dala, doma najema in se peha sama, kar more. Nazadnje naj ji ga še ubijejo. To je druga kot pri tebi.“

„Takah ne bodo pobijali, sivcev!“ se je odrezal Košir.

„Bodo, bodo,“ je vzdihnila Franca in oči so se ji orosile.

„Naš je pri marškompaniji.“

„Kaj se to pravi?“ je pozvedoval Korent.

„Ne veš?“ je razlagal Luka, ki je bil nekdanji vojak. „Ti bodo samo marširali in se ne bodo nič vozili. To se pravi: marškompanija.“

„Ne verjamem,“ je opomnil France.

**„Takah ne bodo pobijali, sivcev,“ je rekel Košir.
„Bodo, bodo,“ je vzdihovala Franca.**

„Pa ti vedi, ki nisi bil vojak in si zanič. Jaz sem pa bil.“

France je izpil kozarec hruševca in mu ni ugovarjal; preveč ga je speklo.

„Pes, kam pa pelješ fantka?“

„Takole,“ je položil kozarec na trato. „Najedli smo se, nalezali in nagovorili tudi. Pojdimo!“

Spet je završalo na podu, pod mlatilnico je rumenelo zrnje pšenice in naraščalo v visok kup ob steni. Vsak se je zatopil v svoje delo in molčal in delal kot stroj brez misli. Samo Luka se ni mogel otresti misli na podporo, kljub prejšnjim ugovorom, in je do večera dodobra premislil in sklenil, da se oglasi — seveda skrivaj — pri županu.

Družina je že sedela pri večerji, ko je France imel še vse polno dela krog gepeljna in mlatilnice. Hodil je krog njiju, snažil kolesje, nalival olja v pušice, mazal zobe in pritrjal omajane vijake.

„Oh, France, pojdi no!“ se je oglasila gospodinja že tretjič na pragu in ga prosila večerjat.

„Koj, koj! Naj le jedo!“

Pa je še pokleknil in svetil na podu pod stroj.

Ko je stopil v hišo, so že molili po večerji.

Dninarji so se dvignili izza mize in Luka je rekel Francetu: „Zadnjega psi koljejo!“ in se zasmejalo.

Ali že je vstopila Franca in prinesla v skledi večerjo zanj.

„Luka, ne bodo me!“ se je odkril France in sedel za mizo.

„Za jutri vas spet prosim,“ je šla Franca za delavci in jih spremlila do praga, od koder se je slišalo v hišo skoz odprta okna od vsakega posebej: „Lahko noč!“

Otroci, ki so jedli posebej s staro Uršo, so priplezali za mizo k stricu in ga gledali. France je naglo jedel in večkrat pogledal prek žlice na Franco, ki je sedla na drugi vogal mize.

„Še molimo, če hočete!“ je rekel Matic, ko je položil žlico. „Doma sem zamudil.“

„Le kar,“ je rekla Urša in sne-la molek z žeblija na steni. Vsa družina je pokleknila. Drobni glasovi otrok so kakor mehke strunice zveneli med glasovi odraslih in ves zbor je podpiral Francetov moški glas. Janezku je sklenila mati ročice in ga posadila k sebi na krilo. Ali dolgo ni zdržal. Prismukal se je k stricu, zajezdil njegova meča in čvrlijal: „Sveta Malija“, dokler ni omagal in zaspal.

bo še

med
nami
po
evropi

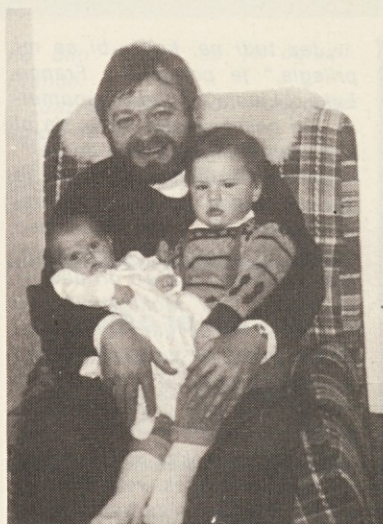
anglija

Najvažnejši dogodek leta je poleg velike noči in božiča med našimi rojaki v Veliki Britaniji prav gotovo praznovanje *Slovenskega dne*. Letos ga obhajamo v nedeljo, 29. maja, v Rochdalu in z njim bomo obudili spomin na prihod večine rojakov na britanski otok pred 40imi leti. Prva skupina je prispela iz begunskih taborišč v Italiji in Nemčiji že proti koncu decembra 1947 (tik pred božičem). Skromno je bilo tisto prvo praznovanje Gospodovega rojstva v za njih popolnoma tujem okolju, pa morda prav zaradi tega še bolj pristno doživeto. Nato so prihajale še ostale skupine v začetku leta 1948. Britanske oblasti so poskrbele, da so jih razsejale in kar se da razkropile po številnih krajih

Anglije, Walesa in celo Škotske. Vendar še največ jih je bilo poslanih v rudnike v Južni Wales in v Anglijo okrog Coventryja ter Derbyja. Tekstilna industrija jih je vzela predvsem severno od Manchestra in v okolici Leedsa, izdelava gradbenega materiala, opekarska industrija ter avtomobilska industrija v Bedfordu in kasneje tudi v Londonu.

Kot nalašč ta 40. obletnica prihoda naših ljudi v Anglijo po srečnem naključju sovpada z Marijinim letom, ki ga je razglasil sv. oče na lanske binškošči in se bo končalo letos na praznik Marijinega vnebovzetja. Tako se bo naš Slovenski dan v Rochdalu odvijal v letu, ki je posvečen Mariji in v mesecu, ki je tudi ves obeležen s šmarničnim češčenjem Kraljice maja in s spominom na slovenska krščanska izročila na praznik Marije Pomočnice kristjanov 23. maja, ki je praznik naše ljube Gospe, Marije Pomagaj iz Brezij. Letos bomo še z večjo vnebo po naših domovih na predvečer

Nova uprava doma slovenske kat. misije v Londonu pred vhodom v hišo (62, Offley Road): misijonska sestra dr. Agnes Žužek (socialno-pastoralna delavka), župnik S. Cikaneč in študentka Polona Zorc, ki pomaga župniku in sestri pri njegovem delu.

Mamica Tatjana je ob krstu svoje hčerkice g. župniku Stanetu potisnila v naročje tale dvojni pomladni šopek svojih malih Hannah Natalije in njenega bratca Daniela. Mladi družini Rožman čestitamo!

tega praznika prižgali sveče in preživeli večer v molitvi k njej, ki je naša Kraljica in Pomočnica, da bi tako kot skozi stoletja varovala naš narod v luči vere v njenega sina Jezusa in ohranjevala našo kulturno dediščino. Naj Marija prav v vseh Slovencih, doma in po svetu, izoblikuje in vzbudi jasno hotenje, ne samo po kulturni, ampak tudi politični odgovornosti do Resnice, Pravice in Svobode.

Predvsem te točke so bile zajete v sestavi sporeda našega Slovenskega dne. Vabilo na naše srečanje v Rochdalu, ki ga je vsem rojakom poslala naša katoliška misija v Veliki Britaniji, je zato posrečeno in zaveda srčiko našega letošnjega praznovanja.

S tega sveta je odšel Alojz Koren, roj. 8. junija 1914 v Radencih, po poklicu izvrsten mizar. V Gospodu je zaspal dne 28. marca 1988 v Rushdenu pri Bedfordu. Pogreb je bil v sredo po veliki noči, dne 6. aprila. Ob pol dveh popoldne smo se od njega poslovili z mašo v cerkvi sv. Jožefa na Midland Road v Bedfordu ob številni udeležbi naših

rojakov. Nato smo ga pospremili k večnemu počitku na bedfordsko novo pokopališče. Po pogrebu pa smo se zbrali še k pogrebščini — na krmine, kot bi to rekli ljudje iz okolice Radencev.

Za vso organizacijo in stroške lepega Lojzetovega pogreba gre naša zahvala predvsem družini Rožman. Bog povrni za izkazano delo krščanske ljubezni. V domovini, ki je ni več videl po letu 1945, zapušča ženo, dva sina in hčer.

Dragi Lojze, naj ti bo lahka ta tuja zemlja, v katero smo te položili — spočij se v Bogu.

avstrija

OBVESTILO

Vsem slovenskim vernikom v linški in salzburški nadškofiji sporočam, da v mesecih juliju in avgustu *slovenske božje službe ne bo*.

Na prošnji narodnega direktorja za slovensko dušno pastirstvo po svetu, škofa dr. Stanislava Leniča, bo izseljenski duhovnik v teh dveh škofijah ostal na svojem mestu še

Pokojni Lojze Koren, rojen 8. 6. 1914, odšel v večnost 28. 3. 1988 v Rushdenju pri Bedfordu.

eno leto. Zato bodo s septembrom spet redne maše na vseh krajih kot doslej.

GORNJA AVSTRIJA

LINZ — Tudi letos smo imeli v maju po maši *šmarnice*. Pete lavretanske litanije še najbolj pritegnejo vernike, da s petjem sodelujejo.

V našem Centru je bilo zadnji čas zelo veselo in živo. V nedeljo, 17. maja, smo slavili kar trojico iz našega občestva. Obhajali smo *80-letnico* g. Ivana Tkalcu iz Trauna, po rodu pa iz Prekmurja. Kot sirota je rasel pri sorodnikih. Že v mladih letih je moral iti po svetu. Živel je deloma na Hrvaškem, delal med vojno v Nemčiji, potem ga je zaneslo pred več kot 20 leti v Avstrijo, kjer sedaj zadnja leta uživa zaslužen pokoj. Spominsko pesem je napisal in prebral g. Häuschen, čestitke mu je pa izrekla vnukinja Mirica, ki je prišla s svojo materjo iz Ljubljane. Tudi sin je bil tu iz Dortmundu na Westfalskem.

Dalje smo slavili *50-letnico* g. Stanka Duhaniča iz Bizeljskega. Več let je z ženo go. Ano (Prekmurko) skrbel za Center v Zollamtstraße in spočetka tudi v Hafnerstraße. Seveda so prišli za to priložnost tudi sorodniki iz Slovenije.

Obhajali smo tudi *rojstni dan* ge. Kristine Schweighofer, rojene Rajšek, po rodu iz Celja. Dopolnila je 69 let, bil je torej 70. rojstni dan.

... pa pravijo, da nas kmalu več ne bo ...

Vsi trije so prispevali in nas skupaj pogostili. Napekli so toliko, da bi nabrali kakor ob pomnožitvi kruhov v puščavi, vsaj eno košaro ostan-kov.

Občestvo je poklonilo g. Tkalcu in g. Duhaniču darilno košaro. Pevci so vsem trem zapeli Kol'kor kapljic, tol'ko let. Toliko nas je bilo, da je bil Center premajhen. Bilo je veselo, kot že dolgo ne.

V nedeljo, 24. aprila, smo pa obhajali *70-letnico* našega župnika.

Pok. Christine Keplinger

Ob 80-letnici očeta Tkalcu (leva slika) in 50-letnici g. Stanka Duhaniča.

Slovesnost se je začela v cerkvi. Z misijonalom sta somaševala narodni direktor za tujce v Avstriji msgr. dr. Vincenc Balogh in msgr. dr. Janez Zdešar, narodni delegat iz Nemčije, ki je tudi pridigal. Na koncu maše je msgr. dr. Balogh prebral škofovo pismo. Potem smo se preselili v dvorano. Tam se je predsednik farnega odbora g. Anton Zore zahvalil misijonalu za delo (ali ni to njegova dolžnost?). Seveda tudi ni manjkala priložnostna pesem g. Häuschena. Misijonal je seveda dal za jed in pijačo. Pa bi bilo le pre malo, če ne bi dobre gospe nacvrle cvrtja in spekle potic. Res, lačen ni bil nobeden od navzočih, ko je odhajal. Ko so se ljudje podprli, so začeli peti, da so bili naslednji dan kar precej hripavi. Ker je župnik star, je prosil, da naj mu ne kupujejo darov, temveč mu podarijo dve steklenici pristne domače žganice. Vsaj delno so ga ubogali, le steklenice so bile štiri. Vsaj dve sta bili zvarjeni na Bizeljskem. Vsem, ki so vse skupaj organizirali in pospravljali in pomivali, naj Bog povrne. Misijonal je rekel, da je največ vredno zanj, če držijo skupaj in radi prihajajo v verno slovensko skupnost.

Še dvakrat smo praznovali. 1. maja smo slavili *rojstni dan* g. Ludvika Sadla, 8. maja pa *god* ge. Gizele Kerečeve iz Astena in g. dipl. inž.

Stanislava Vrečarja. Tudi oni so nas pogostili, za kar se jim po tej poti zahvaljujemo.

Pa tudi *žalostne dogodke* smo v tem času doživeli. Na velikonočni torek je zadela možganska kap go. Kristino Kepplinger. Dolga leta je hodila k naši božji službi, zadnjih deset let skoraj brez izjeme. Na veliko noč je bila še pri naši maši in rekla, kako je srečna, da nas je našla. V nedeljo, 17. aprila, je zatisnila svoje oči, stara 73 let. V teh letih se je kar precej slovensko naučila. Z našimi je hodila tudi na počitnice v Podčetrtek. Pokopana je bila na pokopališču sv. Barbare v Linzu 21. aprila. Tako pri zadušnici v minoriški cerkvi, kakor na pokopališču

ji je pel v slovo naš pevski zbor. Tako je sama želela. Ob odprtem grobu se je od nje poslovil izseljenski duhovnik. Na koncu smo ji vsi Slovenci zapeli Premrlovo Kristus je vstal. Ga. Kristina, lepa hvala vam za vaš prelep vzgled.

Iz Slovenije je prišla vest, da je na Jesenicah na Gorenjskem *umrla* 5. marca letos ga. Iva Jerolinek, rojena Morič. Pred zadnjo vojno je živela in delala v Parizu. Bila je tam vključena v slovensko cerkveno skupnost. Potem jo je življenje zaneslo v Avstrijo, kjer se je poročila z inž. Jerolinekom. Pa je kmalu vdovela. Vsaj deset let je obiskovala slovensko mašo v Linzu in rada zahajala v naš Center. Nekako pred

V Dornbirnu so otroci zapeli svojim materam

tremi leti se je vrnila na Jesenice. Zadnje mesece je bila v zavetišču za stare. Umrla je za starostjo, saj je dočakala 88 let. Zanj smo imeli mašo v nedeljo, 15. maja. Naj v miru počiva.

Tudi brez bolnikov nismo. V bolnici pri elizabetinkah leži ga. Anica Vrečar. Morala se je podvreči operaciji. Hvala Bogu, da ji gre že kar dobro.

SALZBURŠKA

SALZBURG — Aprilska maša je bila srednje obiskana. Pogrešali smo visokošolce.

Naš kantor, pastoralni asistent in veroučitelj v Freilassingu g. Janez Čuk se je moral zateči v bolnico. Dobil je trombozo na nogi. Želimo mu, da bi čim prej okreval.

Prvo majsko sredo je obiskal koroške bogoslovce v Salzburgu diakon g. Krištof. Diakonsko službo je opravljal v Ekvadorju v Južni Ameriki, obiskal pa je tudi Slovence v Argentini in v Braziliji. Ob dia-pozitivih nam je pokazal kraje, kjer je deloval. Na prvo julijsko nedeljo bo posvečen v duhovnika. Na duhovniško pot mu želimo veliko božjega blagoslova.

TENNECK — Lepa in topla majska nedelja nas je zbrala k mašni daritvi, ki smo jo opravili za pokoj g. Vinka Mlinariča. Po maši smo se

Za duhovnikovo jubilejno proslavo v Eisdenu so pridne gospe napekle mnogo dobrot...

pred cerkvijo malo razgovorili. Pred počitnicami se bomo zbrali še v juniju, potem pa spet v septembru.

PREDARLSKA

Materinska proslava — Kakor je že več let v navadi, meseca maja proslavljamo dan mater. V domu Ane v Dornbirnu smo 8. maja imeli rezervirano za slovensko prireditev. Na žalost pa se nas je zbralo manj ko lansko leto.

Vsaka mati je sprejela ob prihodu rdeč nagelj. Spored je začel g. Feri, ki je na kratko pozdravil vse navzoče in orisal pomen proslave. Sledile so recitacije iz otroških ust. Tako čudovito in preprosto je povedala Monika, da njena mama ni kraljica, da ji prste pokrivajo žulji in ne zlati prstani. Oči mater so se za-solzile. G. Štefan je prebral črtico Ivana Cankarja — Skodelica kave.

V drugem delu sporeda je sledila folklorna skupina z narodnimi plesi. Posebno posrečen je bil ples z metlo. Moderen ritmični ples je uprizorila skupina slov. dopolnilnega pouka iz Rankweila. Vmes so peli otroci Venček na glavi. Irena, Andreja, in Klavdija pa so zapele Stara mamica. Naš otroški in mladinski zbor je zapel Ata, kje je moja mama zlata. Za veselo razpoloženje so skrbeli naši fantje Denis, Štefan in Srečo.

K zaključku nas je pritegnil Edi 88, to je njegovo umetniško ime. Prikazal nam je spretnosti v rokah s pomočjo asistentke. Posebna zahvala za mnogo truda velja g. orga-

nistu Feriju, ki je žrtvoval ure za učenje otrok. Matija Podgornik je ob spremljavi na klavirju igral na čelo. Pri proslavi pa je bil navzoč z ženo tudi naš zastopnik pri škofiji g. Peter Herbert.

Vsem, ki so se trudili in pristo-voljno pomagali pri proslavi, prisrčna hvala.

KOROŠKA

V maju je slovenska verska skupnost v SPITTALU doživela dva lepa praznika. Na povratku iz Svete dežele je v Marijini cerkvi daroval **zlato mašo (50 let)** lazarist in župnik pri Mariji Brezmadežni v Novem Torontu, g. Janez Kopač. Zlata maša je bila v nedeljo, 8. maja. Somaševalo je še osem duhovnikov, med njimi ljubljanski kanonik g. Melhior Golob, ki je tudi pridigal, lazarist Letonja iz Kanade in rektor tinjskega doma g. Jože Kopeinig. Najprej so pozdravili mladi zlatomašnika. Cerkevni pevski zbor je pod vodstvom pevovodje g. Ornika lepo prepeval. Cerkvica je bila nabitopolna, saj se je zlate maše udeležilo tudi 20 kanadskih Slovencev. Po maši so vsi odšli na pokopališče v Edling, kjer počivata njegova mati in en brat. Zlatomašnik se je svoji materi zahvalil za krščansko vzgojo, ki je bila podlaga duhovniškega poklica, za molitev, ki ga je spremljala skozi življenje.

Nato je zlatomašnik povabil vse

... Elisabeth in Rony pa sta sodelovala v boju proti žeji...

na skupno kosilo v restavracijo Ertl, kjer so se mogli ljudje pogovarjati o nekdanjih časih. Saj so kanadski gostje večinoma preživeli begunska leta v taborišču Spittal.

Na vnebohod je obiskal špitalske Slovence narodni direktor izseljenškega dušnega pastirstva v svetu, škof dr. Stanislav Lenič. Vedeli smo, da je g. škof težko bolan. Zato smo bili še bolj veseli in srečni, ko smo ga videli spet okrepljenega in živahnega kakor smo ga poznali vsa leta.

V cerkvi je predstavnik verske skupnosti g. Starman škofa pozdravil, nakar mu je tudi salezijanski duhovnik, g. Franc Podbevšek, ki z mašami skupnost oskrbuje, prisrčno pozdravil in prosil, da bi šestim mladim podelil zakrament sv. birm. S škofom dr. Leničem so somišlevali kanonik Melhior Golob, novi salezijanski inšpektor in sedaj še ravnatelj Modestovega doma v Celovcu Stanko Hočevar, Franc Podbevšek in Ciril Lavrič. V spovednici je bil pa nekdanji špitalski dušebrižnik Franc Drobnič. Po vzpodbudni škofovi pridigi so birmanci izrazili pripravljenost sprejeti zakrament. Škof jih je po ponovitvi krstnih obljub birmal, nakar so birmanci molili prošnje vernikov. Ves čas je lepo prepeval na koru cerkveni zbor. Star sem, pa tako lepo doživetega birmanskega slavlja še nisem doživel. Birmanci so vse povedali v lepi slovenščini, za kar gre zasluga ge. Marinki, roj. Habjan; organizacijsko pripravo je izvedla ga. Majda Starman skupaj z g. Podbevškom. Pripravljeno je bilo tudi skupno kosilo v Rojachu pri Sv. Petru v Lesu. Vsem, ki so pomagali, da je birmansko slavlje lepo uspelo, iskren „Bog povrni!“

belgija

LIMBURG-LIÈGE

Gospod Kazimir Gaberc prihaja tudi v Limburg. Vsako tretjo nedeljo v mesecu, ko je domači duhovnik zaposlen v francosko in nemško go-

vorečih župnijah, ima službo božjo v Hoevezavelu in v Eisdenu.

Iskreno podrvljen v naši sredi! Gostovanje: Pevski zbor Slomšek je obiskal prijateljsko društvo Slovencev v Parizu. Takoj ob prihodu je pevce čakalo svatovsko kosilo. Potem so si ogledali nekatere zanimivosti Pariza in zvečer po maši je Slomšek svojim gostiteljem napravil koncert narodnih in umetnih pesmi. Za ta koncert se je Slomšek skrbno pripravil. Imel je pazljive in hvaležne poslušalce.

Našim gostiteljem se toplo zahvaljujemo za gostoljubje in prijateljstvo. Sprejeli so nas res z odprtim srcem in rokami.

Bratsko sodelovanje med skupinami z istimi ideali je bistvene važnosti za našo stvar.

Idealizem slovenskih kristjanov v zdomstvu je premagal že mnogo ovir. Premagal bo tudi razdalje in razkropljenost.

Naj bi povsod čim večje število sestra in bratov vedno resneje jemalo pomembno besedo: S L U - Ž E N J E . . .

Sreča v družini: V družini g. Nestorja Pikorsky se prvorojenka Sara in njeni starši in sorodniki veselijo rojstva lepega fantka, ki je ob krstnem kamnu dobil ime Marko. Iskreno čestitamo in želimo božjega blagoslova pri vzgoji.

francija

PARIZ

Maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v cerkvi sv. Terezije Deteta Jezusa v Chatillonu, poleg Slovenskega doma.

Obisk društva Slomšek iz Belgije na našem majskem srečanju. — V soboto, 30. aprila, je bilo lepo in živo v Slovenskem domu. Že zgodaj zjutraj so prišli gospod in gospa Drenik, gospa Ana in Karlo, gospé Angela in Anita ter sestra Kristina: gospé so pripravile kosilo za naše goste iz Belgije, moški pa „obednico“. Tako je bilo vse v redu, ko so „Belgijci“ prišli. Najprej so se

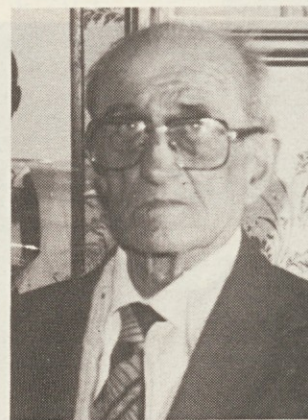

Pok. ga. Cilka Zajc iz Morestela

podprli pri mizi, nato imeli kratko vajo, na kar so šli na bežen ogled Pariza. Medtem je jutranja in popoldanska ekipa uredila in pripravila dvorano za večerni nastop in srečanje.

Zvečer so najprej imeli lepo doživetje mašo v naši cerkvi, nato pa je Slomšek najprej v mešani, nato v moški zasedbi, pod vodstvom dirigenta Vilija Roglja, dovršeno zapel 14 pesmi, ki so nas popeljale v domači svet, ki ga slovenska pesem pričara. Vsi, ki so se udeležili res kvalitetnega nastopa naših rojakov iz Belgije, so jih ponovno nagradili z burnim ploskanjem, predsednik Društva Slovencev v Parizu, profesor Valant, pa se je vsem toplo zah-

Pok. Franc Troha iz Haramonta

valil, posebej še predsedniku Stani-ju Revinšku, dirigentu Viliju Roglju, g. Poldiju Cverletu in g. Evgenu Ko-renu iz Genka.

Po kulturnem nastopu naših roja-kov iz Eisdena se je srečanje nada-ljevalo ob glasbi Pariških Slavčkov, mimogrede pa so se navezale nove vezi med rojaki, vezi, ki so nam ta-ko potrebne in ki bodo v bodočno-sti prinesle mnogo sadov. Hvala vsem, ki so sodelovali pri tem uspe-lem srečanju.

Obisk koprskega škofa g. Metoda Piriha, birma in prvo obhajilo — Vsi, ki so na praznik Vnebohoda na-polnili našo cerkev v Chatillonu, bo-do ohranili nepozaben spomin na ta dan. Klemen in Florence sta v cerkvi v imenu vseh pozdravila ško-fa, prelat Čretnik pa je v uvodu v bogoslužje poudaril pomen tega dneva za vso našo skupnost. Koprski škof Metod Pirih je s svojo toplo in prisrčno besedo pritegnil vse in vsakogar. Birmanci (Klara Valant, Martina Cigan, Florence Bratina, Ciril Slavič, Klemen Ložar) so pred birmo s svojimi botri in bo-trami ter družinami in z vso cerkvijo zapeli: „S skupno pesmijo pro-simo“, prvoobhajanci pa so sa-mi tik pred obhajilom zapeli „Pridi, ljubi Jezus, pridi mi v srce“. S ško-fom je somaševalo sedem duhovni-kov (gg. Flis, Bajec, Janežič, Kokalj, P. Lucquin, tajnik komisije za izse-ljenje pri francoski škofovski kon-ferenci, naš prijatelj Lafon in prelat Čretnik, ki je na kratko tudi v fran-coščini nagovoril birmance in prvoobhajance). Ljudsko petje naše-ga zbora je prihajalo res iz srca in ustvarjalo svečano vzdušje.

In srečanje in dvoran je bilo do-mače in prisrčno. Številni rojaki iz Primorske so se še posebej gnetli okrog „svojega“ škofa, da so ga pozdravili in malo pokramljali z njim.

Škofu Pirihi, ki je naslednji dan v spremstvu prelata Čretnika obiskal nanterskega škofa msgr. Favreauja in pariškega škofa msgr. Frikarta, se za njegov obisk prisrčno zahva-ljujemo vsi, posebej še birmanci in prvoobhajanci.

V nedeljo, 19. junija, je *zaključek šolskega in veroučnega leta* ter

praznik naših družin. Otroci pri-pravljajo kulturni program z igrico Mala čarovnica, ki ni mogla biti zlobna. S svojo številno udeležbo pokažimo, da znamo ceniti prizade-vanje naših družin in njihovih otrok, pa vseh, ki jim pomagamo.

Od 9. do 17. aprila je bila na ob-čini Montmorency lepa in uspela *razstava slik* slovenske slikarke Ro-mane Favier-Zorzut, ki je doma iz Vedrijana v Goriških Brdih in živi v Avstraliji od leta 1951. V nedeljo, 17. 4., smo imeli v Slovenskem do-mu srečanje z njo in njenim mo-žem, ki je bilo obojestransko prijet-no in plodovito.

5. maja je *nenadne smrti umrla* Anika Utroša, doma na Hotizi, ki je delala v Parizu skoro 30 let. Njeno truplo so prepeljali v domovino. Du-ša pokojne naj uživa večno življenje v nebeški domovini.

MELUN (Seine-et-Marne)

K skupni maši se bomo zbrali v nedeljo, 12. junija, ob devetih do-poldne v poljski cerkvi v Dammarie.

HARAMONT-VILLERS COTTERETS (Aisne)

8. maja, dva dni po operaciji, je *umrl* Franc Troha. Pokojni je bil ro-jen leta 1910 v Babnem polju, kjer se je leta 1935 poročil z Milko, roje-no Cindrič. Še istega leta je odšel v Francijo, kamor je žena prišla za njim leta 1939. V zakonu sta imela dve hčerki Milko in Ivanko ter sina Borisa, posinovila pa sta še Jožefa in Marijo, otroka ženinega brata, ki je zgodaj umrl. Pokojni je delal v gozdu, le zadnja leta pred upokojit-vijo v tovarni. Bil je zelo veren in ugleden mož. Na pogreb, ki sta ga opravila slovenski in francoski du-hovnik, je poleg rojakov prišla vsa vas, kjer je stanoval od svojega pri-hoda v Francijo. Gospé Milki in otrokom izrekamo iskreno sožalje ob izgubi ljubljenega moža in oče-ta.

MORESTEL (Isère)

30. aprila smo se v morestelski cerkvi *poslovili* od Cilke Zajc, kate-re zemeljsko življenje je prenehalo

27. 4. Pokojna Cilka je bila rojena 16. 11. 1906 na Pšati v Sv. Jakobu pri Ljubljani. Pred vojno je dolga le-ta s svojo sestro Franjo vodila ku-hinjo v misijonišču v Grobljah, kjer je bilo takrat važno duhovno središ-če za kulturna in prosvetna gibanja v Sloveniji. Ko so Nemci zaplenili misijonišče v Grobljah, se je najprej umaknila v Ljubljano. Po maju 1945 pa je begunska pot pripeljala njo in sestro Franjo v Tunizijo, kjer sta preživel 14 let. Pozneje sta prišli v Pariz in nato v Versailles, po upoko-jitvi pa v Morestel. Od mladih let je delovala v takratnih katoliških orga-nizacijah, vse življenje je imela odprto srce za skupne slovenske zadeve in za reveže. Naj ji vsemogočni Plačnik v nebesih povrne vsa njena dobra dela. Sestri Franji in njenemu nečaku Janezu ter njegovi družini naše iskreno so-žalje.

AUMETZ

Gospo Franciško Lahajner so po nasvetu in odločbi zdravnika na ve-liki četrtek peljali v bolnico Hopital des Peupliers v Cantebonne. Hvala Bogu tudi, da je v aprilu imela na-men priti in da je tudi prišla njena hčerka iz Kanade in da je ona ure-dila, da bo mama, ker še ni zdrava in že priletna in nima svojih, še kar naprej ostala v tej bolnici in torej ne več v Audun-le-Tiche, monte Rouge št. 40. Njeno stanovanje je izpraznjeno in zaprto.

Sporočamo tudi, da je v domovini 27. aprila *umrla* pri svojem sinu Štefanu pri Grosupljem Veronika Biščak v starosti 92 let. Bog ji daje večni pokoj in večna luč naj ji sveti.

PAS-DE-CALAIS in NORD

Vnebohod je za nami. Z neizmer-nim veseljem smo sprejeli v našo sredino prevzvišenega škofa dr. Me-toda Piriha, ki je prišel na sever Francije potrdit z zakramentom sv. *birme* našo mladino in odrasle v sveti veri. V prostrani cerkvi sv. Bar-bare v Mericourt-Minesu je ob spremstvu prelata Naceta Čretnika in dr. Stanka Janežiča po zakra-mentu sv. birme podelil tudi *prvo sv. obhajilo*, na katero so se z veli-

Ga. Marija Maučec s svojim pravnukom

kim hrepenenjem lepo pripravili. Topla zahvala vsem, ki so to slavje pripravili. Naj majniška Kraljica spremlja in varuje vse birmance in prvoobhajance!

Med počitnicami slovenska služba božja odpade 3. julija. Dne 15. avgusta bo romanje na Loretto. Slovesnost z mašo se začne ob 10 uri. Vsi lepo vabljeni!

Krstna voda je oblila Didierja Henrika Milsona, Flavija Nikolaja Spatafora in Nikolaja Feliksa Alojzija Szymanowskija. Naj jih Mati božja varuje vse življenje!

Zakrament sv. zakona so si dali: v Mericourtu Kristijan Marcel Gervois in Silvi Viviane Tonneau, v Lievinu pa Jean Marc Wozniak in Rozita Gonzalez.

Krščenecem in mladoporocencem naše čestitke, naj jih spremlja božji blagoslov!

V mestecu *Erquinghem* blizu Armentièresa je v krogu svojih domačih in slovenske skupnosti na najbolj severnem delu Francije dočakala 9. maja svoj 75. rojstni dan ga. Marija Maučec, roj. Balažič. Skozi radosti pa skozi mnoge postaje križevega pota je potekalo njeno dolgo življenje. Ob izgubi edinega sina in hčerke Anice Bizjak je ostala močna žena. Z veliko vnemo skrbi za dober tisk, zlasti za Našo luč.

Naj ji dobri Bog poplača vso skrb za naše rojake! Z željami boljšega zdravlja ji kličemo še na mnoga leta!

italija

RIM

19. aprila je junaško branil *doktorsko disertacijo* iz moralne teologije na Papeškem inštitutu Alfonzianumu gospod Anton Mlinar, ki se je od nas poslovil že zadnjo nedeljo februarja. Obrambe se je udeležilo precej prijateljev, ki smo z veseljem sledili njegovi razlagi in pa ugovorom profesorjev. Da je prepričljivo odgovarjal potrjuje dejstvo, da je dobil „Summa cum laude“ — najvišjo oceno.

Novemu doktorju iz srca čestitamo in mu želimo na njegovi duhovniško-znanstveni poti obilo božjega blagoslova.

V petek, 22. aprila, se je zbrala ob 11. uri zjutraj v cerkvi sv. Janeza Evangelista na Spinacetto majhna skupina ljudi. Pred oltarjem je bila v cvetje skrita rakev z našo pokojno članico Ano Kozlevčar. Večini je njen obraz neznan. Odkar je skrbela za bolnega moža ni utegnila prihajati na naša srečanja; po njegovi smrti pa je še sama toliko oslabela, da zaradi oddaljenosti ni mogla prihajati na naše prireditve. Od 6. jan. je bila priklenjena na posteljo. Edi-

Na vnebohod, 12. maja, so se Slovenci iz Würtemberške zbrali v Ellwangu. Po slovesnosti v baziliki sv. Vida so obiskali spominsko ploščo, ki predstavlja sojenje sv. Metoda v Regensburgu leta 870. Na sliki: prvi na levi kralj Ludwig nemški, v sredini štirje bavorski škofje, na desni sv. Metod.

no tolažbo je imela v hčerki Luciani, ki ji je vestno stregla in pa v obiskih duhovnika, ki ji je prinašal sveto obhajilo.

V sredo, 20. aprila, je ob petih zjutraj *zaspala v Gospodu*. Pogreba, ki ga je vodil naš duhovni vodja, se je udeležilo nekaj Slovencev. Od sorodstva je prišel samo nečak iz Milana, medtem ko iz Stične, od koder izvira njen rod, ni utegnil priti nihče. Njeno telo počiva v naši grobnici poleg njenega moža.

Hčeri Luciani kot vsem žalujočim naše prijateljsko sožalje in pa zagotovilo, da jih spremljamo z molitvijo kot tudi pokojno Ano.

nemčija

STUTTGART-okolica

V „Metodovem mestu“. — Dežela Baden-Württemberg ne pozna le slovenskega izgnanca, reformatorja Primoža Trubarja, pač pa tudi konfirnanca, slovanskega apostola sv. Metoda. Oba moža sta za Slovence velikega pomena. Prvi ima svoja spomenika v Derendingenu in v Bad Urachu, drugi pa v mestu Ellwangen.

Na vnebohod, 12. maja, smo Slovenci iz Würtemberške obiskali Metodovo mesto Ellwangen. Mestce šteje sicer le dobrih 20.000 prebivalcev, v zgodovini dežele pa je odigralo pomembno nalogo. Že v 8.

stoletju je bil tam zgrajen samostan in ob njem cerkev, ki sta še danes središčni točki mesta, kar se tiče prostora. Prvotno cerkev sta zamenjali že dve stavbi in sedanja bazilika sv. Vida je iz 13. stoletja. V njej smo se zbrali k maši in šmarnicam. Po cerkveni slovesnosti nas je vodila pot na kraj, kjer sta vzdani spominski plošči sv. Metoda. Prvo je postavilo mesto Ellwangen po posebnem prizadevanju slovenskega poznavalca življenja sv. Metoda, patrona Turniška, 12. junija 1970. Tedaj je bilo navzočih večje število Slovencev iz Koroške in iz Württemberške. Ta plošča prikazuje sojenje sv. Metoda v Regensburgu leta 870. Drugo ploščo v spomin na sv. Metoda je dala vzdati bolgarska država, ki ga ima za pomembnega narodnega prebuditelja, ko jim je posredoval staroslovansko pisavo.

Po ogledu drugih zanimivosti mesta smo se odpeljali na hrib Schönenberg, kjer stoji prekrasna božjepotna cerkev Naše ljube gospe in poleg nje dom duhovnih vaj, v katerem so slovenski izseljenski duhovniki že ponovno zborovali. Obisk Marijinega svetišča je bila prava paša za oko in duha. Iz dna srca je prikipela pesem Lepa si, roža Marija.

Praznik naših mater. — Melodija Mamica je kakor zarja je na materski proslavi v Stuttgartu v nedeljo, 8. maja, povezala otroke in mladince v en sam veličasten šopek na čast zbranim slavljenkam. Oder je bil poln akordeonov, citer, kitar, elektronskih orgel in flavt ter med njimi prvokrat tudi trompeta, tako da so morali pevci, otroci, ki so se pridružili orkestru, stati pred odrom v dvorani. To je bil tudi višek sporeda, v katerem so nastopali godci, pevci in deklamatorji posamič in v skupinah. Šolar Rudolf Danijel iz Esslingena se je izkazal mojstra v igranju na elektronskih orglah. Ko je po prvi melodiji povabil k nastopu še svoje tri brate, da so zapeli pesem Zvonček, v dvorani ploskanje ni hotelo prenehati. Potem sta Arhov Franci in Andrej z mehko Miheličevo melodijo Pesem za mamo, ki sta jo izvajala z akordeonom in elektronskimi orglami, ganila mate-

re do solz. Otroci prvega oddelka Sobotne šole so se izkazali s pesmijo Kaj bi le ptičica ter deklamacijo Kdo te ptiček peti je učil. Drugi oddelki naše šole je nastopil z deklamacijo Lesjakove Helene Mamici ter pesmijo Sijaj, sijaj sončece. Obiskovalci 3. oddelka so nastopili v narodnih nošah ter s flavtami in elektronskimi orglami zaigrali Eno rožco ljubim in venček Lovca — Pojste, drobne ptice — Po jezeru, ostali pa so v treh skupinah deklamirali pesmi Mati — Domovina — Bog ter s tem nakazali podlago vsega prizadevanja pouka na naši župnijski šoli. Otroci, ki obiskujejo slovenski verouk v Böblingenu, so tudi v deklamaciji spletli Šopek za mamo. Brata Andrej in Robert Sinko-

Pri blagoslovu velikonočnih jedil na veliko soboto v Stuttgartu.

vič sta na akordeon in kitaro zaigrala za praznik prirejeno Henčkovo pesem. Sestri Podjavoršek Heidi in Anita, poročena Berlec, sta ubrano zapeli pesem Kaj na cesti tukaj, otrok, se igraš. Melodiji Tam na vrtni gredi in Gor čez jezero pa si je izbral Bukovškov kvintet, da spomni matere na njihovo mladost ob gredeh in jezerih naše lepe Slovenije. Kot že omenjeno, je v zadnji točki nastopil celoten mladinski orkester

Po velikonočni maši v Böblingenu na Württemberškem.

Cvetna nedelja v Esslingenu na Württemberškem. Namesto procesije delitev pušpanovih vejic s slovenskim trakom.

z melodijama Mamici bom rož nabrajal in Čez tri gore ter nato spremljal celoten zbor otrok, ko je pel Mamica je kakor zarja.

Po končanem sporedu je napovedovalka povabila matere na kavo in okusno „Schwarzwäldertorte“. Tudi to točko prazničnega programa so hvaležno sprejele.

Naše zastopstvo v Ulmu. — V soboto, 23. aprila, je bila na Olgastraße 137 v Ulmu slovesna otvoritev Hiše cerkvenih služb — Haus der kirchlichen Dienste. Slovesnost je vodil rottenburški pomožni škof dr. Bernhard Rieger. V tej hiši bo odslej nastanjena tudi slovenska pisarna z župnikom Jožkom Bucikom in župnijskim pomočnikom dr. Markom Dvorakom, ki skrbita za Slovence na področju Ulma in Ravensburga. Ob tej priliki so slovenski mladinci iz Ulma — dve dekletki in en fant — v lepih narodnih nošah izročili škofu Riegerju pristno slovensko potico. Ko so potem slovenski Ulmčani dvignili kozarce na uspeh novega doma, se jim je pri pesmi Kol'kor kapljic, tol'ko let pridružilo tudi naše zastopstvo iz Stuttgarta.

OBERHAUSEN

Prav lepo praznovanje z enkratnim veseljem in doživetjem smo imeli aprila vsi, ki smo se zbrali k maši v Lüdenscheidu. Kar *pet rojstnih dnevov* smo obhajali in tudi na tem mestu vsakemu posebej izrekamo zahvalo za lepo pripravljeno praznovanje, za pogostitev, ki smo je bili deležni. Bilo pa nas je zares lepo število, saj so bili posebej po-

vabljeni naši prijatelji iz širšega okolja od Bergneustadta do Castropa. Posebej naj omenimo le srečanje z Abrahamom, ki ga je obhajala g. Olga Horvat. Dodati je treba, da je prav ona že daljši čas skrbno pripravljala naš prostorček v starem župnišču in sedaj to nalogo vrši tudi v še nedokončanem novem, kjer smo v zameno za opuščene klobase s česnom končno le dobili dovoljenje za uporabo. Za požrtvovalno delo za skupnost posebna zahvala njej in možu Štefanu.

Da se v Lüdenscheidu zbira zares dobrodušna slovenska krščanska skupina naj pove še podatek, da je ta mesec prijetno presenetil vse tudi g. Deželan iz Altene, ki je svoj rojstni dan tudi hotel praznovati sredi med nami. Ni vse samo v praznovanjih, toda takšna pozornost do skupnosti krepi vezi med nami.

Za prvi maj smo imeli v župniji obisk iz Maribora. Stolni organist in zborovodja Marjan Potočnik je pripeljal skupaj s škofijskim referentom za mladinsko pastoralo in profesorjem na teološki fakulteti dr. Vinkom Potočnikom študentski stolniški zbor A. M. Slomšek. 40 mladih pevcev se je predstavilo v nedeljo popoldne v Altenessnu na Slovenskem prvomajskem srečanju, ki ga pripravljata obe slovenski župniji na severu Nemčiji. Najprej so peli pri slovesni maši in šmarnični pobožnosti v cerkvi sv. Janeza v Altenessnu. Nato so nam priredili v Kolpingovem domu koncert slovenskih narodnih in umetnih pesmi. Posebej je treba pohvaliti njihovo kvalitetno petje, ki je pritegnilo veliko večino k pozornemu poslušanju. Zbralo pa se je zares lepo število rojakov, tako da smo popolnoma zasedli dvorano, ki premore preko 250 sedežev. Študente so sprejele na prenočevanje in oskrbo družine v Essnu in Oberhausnu, za kar se jim na tem mestu najlepše zahvalujemo. Veliko požrtvovalnost in smisel za skupno stvar pa so pokazale tudi številne žene, ki so pripravile hrano in napekle domače dobrote in možje z njimi, ki so poskrbeli za čim lepši potek prireditve. Vsem, ki so nam bili na uslugo, iskren boglona. In mladim iz Maribora tudi.

Umrila je Altenessnu 78-letna Antonija Kovač iz Loga pod Mangar-

Srebrna poroka Flajšmanovih iz Frankfurta

tom. Zadnjih 12 let je živela pri svoji hčerki Cvetki Pohar, ker je ostala sama na domu in se ni mogla več samostojno oskrbeti. Štiri leta je bila privezana na bolniško posteljo, pa je vse prenašala z mirom, ki ga je črpala iz svoje globoke vere. Njena vdanost v božjo voljo je bila zares zgledna. Bog naj ji da večno plačilo med odrešenimi v svojem kraljestvu.

FRANKFURT

Spet kliče nas venčani maj ... tako nas vabi Marijina pesem k majniškim srečanjem. Našo skupnost še posebej, saj je 1. maja naš farni praznik, Jožef delavec, zavetnik župnije. Letos smo se na ta dan v res lepem številu zbrali pri slovenski maši. Berila in prošnje sta tokrat spet brala „stara ministranta“, ki sta prevzela vlogo strežnika, tako, da je praznik imel tudi bolj slovesno zunanje obeležje.

To pot smo našemu župnijskemu prazniku lahko pridružili še družinskega: zakonca Flajšman sta namreč obhajala jubilej srebrne poroke. Pri prošnjah smo se ju še posebej spomnili in prosili za nadaljnje božje varstvo.

Srečanje v dvorani po maši je bilo lep zaključek dneva. Slavljenca smo obdarovali, istočasno pa lahko ugotovili, da slovenska gostoljubnost v tujini še ni pozabljena. Pečen odojek in druge dobrote so poskrbeli za dobro počutje in razpoloženje. Farni praznik nas je spet bolj povezal in čutili smo, da smo enega duha in enega srca.

MÜNCHEN

Zadnji čas ni bilo pri nas nobene prireditve, redno življenje pa teče tiho (in glasno) naprej: šola, pogovori ministrantov, sestanki mladih, pevske vaje zbora. Posebnost tega časa so šmarnice, ob delavnikih v kapeli našega župnišča, ob nedeljah pri Sv. Duhu v obliki petih litanij. Posebnost je bila tudi ta, da je neko našo nedeljsko mašo pri Sv. Duhu opravil ob somaševanju dveh duhovnikov ljubljanski trnovski župnik, pri maši ga je pa spremljala poleg naših faranov tudi močna skupina slovenskih katoliških razumnikov iz Slovenije, ki jo je pripeljal za nekaj dni na ogled Bavarske.

DÜSSELDORF

† Anica Hager

„Glejte, že sonce zahaja ...“ Kolikokrat je Ančka pela to otožno pesem! Pa vendar nikoli ni tako globoko doživela njene vsebine kot v času kratkotrajne neozdravljive bolezni. Kaj je človek? Bitje, podarjeno svetlu, ki čestokrat mora oditi v najlepšem razcvetu.

Ko so ji v začetku februarja zdravniki odkrito spregovorili o njeni bolezni, se je s poslednjimi močmi oklenila križa z besedami: „Samo z Njegovo pomočjo morem izpiti kelih trpljenja do konca, saj je On pot, ki vodi v življenje.“

S pokojno Ančko je ugasnilo mlado, veselo in pestro življenje, bogata pomlad, ki ji ni bilo dano poznati rodovitne jeseni. Bog je to rožo še skoraj v popju vzel iz zastrupljene ozračja zemlje in jo presadil v

Z lanskega šolskega tečaja slovenske fare v Münchnu — v Berchtesgaden.

„novo bivališče in na novo zemljo“, na kateri prebiva pravičnost in kate-re blaženost izpolnjuje in prekaša vsa hrepenenja po miru, ki se porajajo v srcih ljudi.

Umrla je v 34. letu, sredi februarja. Najmlajša iz družine petih otrok, rojena v Lenartu v Slovenskih goricah, je leta 1972 prišla v Düsseldorf k družini sestre Rozike. S svojim prijaznim nasmehom in razumevajočo besedo je bila sonce vsem, ki so jo poznali. Vedno je bila pripravljena, da tolmači s srcem in pesmijo, kar je ljubila: svoj rod in jezik, svojo vero in krščansko prepričanje.

Pokojni g. Tone Pirman, o čigar smrti je Naša luč poročala v letošnji aprilski številki.

Pokojna Ančka Hager

Veliko žalnih gostov se je zbralo na prvo postno nedeljo na pokopališču v Lenartu v Slovenskih goricah, da so se poslovili od Ančke, ki je hotela še iz groba reči: „Vi, ki ste me imeli radi, ne glejte na kratko življenje, ki sem ga dokončala! Glejte na življenje, ki ga začenjam!“

ZAHVALA

Ob mnogo prerani izgubi naše sestre Anice Hager se prav lepo zahvaljujemo

— vsem ki so jo obiskali v bolnici, in vsem, ki ste jo spremljali na njeni zadnji poti,

— vsem njenim prijateljem in rojakom, ki so darovali za sv. maše in vence in zanjo molijo,

— slovenski katoliški župniji v Haanu.

*Družina Kopše in sorodniki
Düsseldorf, marec 1988*

Mariji Pomagaj na Brezjah je Zvon pel Tomčevo Marijino mašo.

Turneja bo vsem pevcem ostala v lepem spominu. Zahvaljujejo se vsem, ki so jim izkazali prijateljstvo in gostoljubje.

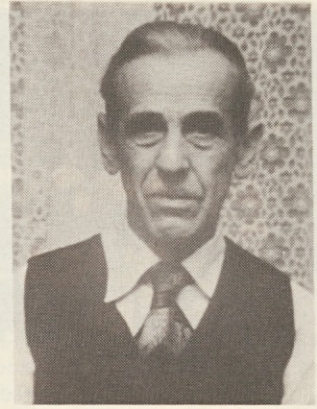
Zvon je 23. in 24. aprila imel v Egelshovenu svojo vsakoletno prireditvev. Za prosto zabavo so skrbeli Veseli vaški godci, ki jih vodi g. Slavko Strman. Vsi člani Zvona so skrbeli, da gostje niso bili lačni in žejni. V dvorani smo mogli pozdraviti tudi številne prijatelje iz bližnje Nemčije. Vsem iskrena hvala za bratsko solidarnost!

V soboto, 30. aprila, je v Landgraafu nastopil Dekliški pevski zbor Vrhnika. Mladdenke so lepo predstavile slovensko pevsko kulturo. Za to lepo srečanje se moramo zahvaliti ge. Mici Čebin-Michon. Tistim, ki Vrhnike ne poznajo, povemo, da Vrhnika leži pod Št. Joštom...

V Lindenheuvelu so se po slovenski maši v soboto pred prvo nedeljo v majniku zbrali v dvorani, kjer je g. Stanko Reberšek kazal diapozitive iz življenja društva sv. Barbare. Prijetno družinsko vzdušje.

švedska

Njegovi in sodelavci so ob 50-letnici Jožetu Bohnecu pokazali, kako ga imajo radi.

Rajni Jože Štefanič iz Stockholma je bil na velikonočni ponedeljek pokopan doma v Podzemlju v Beli krajini.

V Göteborgu se v tem letu kar vrstijo *petdesetletnice*. Odprli jih je v začetku januarja Jože Zupančič iz Surt. Februarja sta jo obhajala Feliks Jablanovec in Jože Zobec, marca pa je dopolnil 50 let Jože Bohneec, ki v službenem času vrtnari in ureja parke v mestni četrti Biskopsgarden na Hisingenu. Ima tudi smisel za sodelovanje pri bogoslužju. Vsako nedeljo zbira darove pri maši, pri slovenskih mašah — enkrat na mesec — pa mežnari.

Tudi drugod po Švedskem so naši rojaki obhajali podobne jubileje. Prvi rod naših priseljencev tukaj ravno zdaj prestopa prag srednjih let. Vsem jubilarantom kličemo: Bog vas živi!

30. aprila se je v cerkvi Presvetege Odrašenika v Malmöju zbralo kar lepo število sorodnikov in prijateljev *k poroki* Milene L. Franseus, študentke angleščine in slavistike iz Malmöja, ter Nidala A. Akeila, zdravnika, po rodu iz Gaze v Palestini. Novoporočencema želimo obilje božjega blagoslova na skupno pot.

4. maja smo se na pokopališču Kviberg v Göteborgu *poslovlili* od pokojnega Radoslava Novaka, ki je umrl 18. decembra lani. Rojen je bil 20. okt. 1921. Rajni Rado — doma iz Kočevja — je bil med svojim bivanjem na Švedskem zaznamovan z usodo sodobnih samotarjev velikih

nizozemska

Turneja: Po ubranem prepevanju vesele aleluje je Zvon na velikonočno nedeljo zvečer odpotoval v Slovenijo, kjer je pod pokroviteljstvom SIM imel več koncertov. Pod vodstvom g. Tonija Kropivška je nastopil v Ljubljani, Velenju in Topolščici. Povsod so pevcem posvečali veliko pozornost in se čudili njihovi zavzetosti za lepo slovensko pesem. Pri

mest. Tukaj ni imel svojcev pa tudi z rojaki se ni kaj dosti družil. Ko je pred dvema letoma ob izpolnjenih petinšestdesetih letih stopil v pokoj, ga je osamljenost še bolj prizadela. Večkrat na koga od svojih rojakov postanemo pozorni šele ob smrti in nehote se zdrznemo, ali smo jim sploh posvetili kaj časa, dokler so še bili med nami. Sedaj mislimo na rajnega Radota in molimo zanj, naj čimprej doseže polnost veselja in družbo svetnikov.

švica

MATERINSKI DAN V BASLU

Z novo pomladjo je zopet prišel čas praznovanja materinskega dneva, ki ga Slovenci v Švici porazdelimo na več krajev. Letos so bili prvi na vrsti Baselčani, ki so slavje v čast materam, ponovno po 12 letih, pripravili z veliko vnamo in skrbnostjo. (Vmes so to vlogo in skrb imeli Oltenčani.)

V cerkvi sv. Antona je bila v soboto, 23. aprila, ob 15.00 maša. Po mogočnem svetišču je enako mogočno donela ljudska pesem iz številnih grl, ki se ji je pridružila tudi zborovska (mešani in dekliški zbor); božja beseda pa je usmerjala misli navzočih k njim, ki jim dolgujemo največ hvaležnosti in spoštovanja — k materam.

Po maši smo odšli v župnijsko dvorano, kjer je bilo vse lepo okrašeno in pripravljeno za proslavo. Kar hitro smo zasedli svoja mesta in dodobra napolnili dvorano. Začel se je pester spored, ki ga je s požrtvovalno zavzetostjo pripravila s. Avrelija, napovedoval pa Viktor. Vrstile so se točke: recitacije, petje, igranje na klavir, harmoniko, piščal in celo kvartet saksofonistov se je letos prvič predstavil. Otroški program so z nekaj pesmimi popestrili tudi odrasli in sicer komorni zbor „Slovenija“ iz Züricha. — Zadnja točka tega pisanega sporeda je bil nastop predlanskim ustanovljene folklorne skupine „Encijan“, ki je ob

slovinci ob meji

KOROŠKA

Krščanska kulturna zveza je priredila 17. aprila srečanje mladinskih pevskih zborov. Vršilo se je v dvorani šolskih sester v Št. Rupertu v Velikovcu. Nastopilo je 11 mladinskih in otroških zborov z 250 pevci. Le dvorana je bila premajhna, da bi sprejela vse došle. — Teden dni kasneje se je vršil podoben koncert mladinskih zborov v Selah. — Na velikonočni ponedeljek so mladi igravci iz Šmihela zaigrali Brechtovo izjema in pravilo. Igralska skupina na Radišah je naštudirala Mrožkovo komedijo Policija. V Vogrčah pa je farna mladina po premoru nekaj let spet nastopila z igro Poslednji mož. — V Celovcu je umrl 2. aprila duhovnik Jožef Komar, star 78 let, po rodu iz Šmihela pri Pliberku. Deloval je po raznih koroških župnijah, nazadnje v Podkloštru. Zadnja leta je deloval kot profesor verouka. Pokopan je bil pri Št. Rupertu v Celovcu. — Ravnatelj Modestovega doma, salezijanec Stanko Hočevnar, je bil imenovan za novega salezijanskega inšpektorja slovenske province. Novo mesto bo

Hermanovi harmoniki zaplesala venček narodnih.

Po končanem nastopu je seveda prišlo na vrsto še okrepčilo z odlično pripravljeno jedačo in pijačo. Ob zvokih harmonike in kitare pa se je nato pelo in tudi plesalo kar precej pozno v noč.

Hvala vsem, ki so pripravili to lepo praznovanje materinskega dneva, saj morajo tako gostitelji kot nastopajoči in njihovi voditelji že prej in na sam dan vložiti nemalo truda za tako prireditve. Bog povrni vsako žrtev in dobro delo, mamičam in vsem, ki jim je bila proslava namenjena, pa še enkrat iskrena voščila!

nastopil 16. avgusta. — V bolnici v Celovcu je umrl 22. aprila salezijanski duhovnik Janez Rovar, rojen 1911 v Martinjaku pri Cerknici, v duhovnika posvečen leta 1943 v Pine-rolu (Italija). Maja 1945 je odšel z drugimi sobraty na Koroško, deloval med mladino v taborišču Spittal, organiziral tam skavte. Ker je bilo duhovnikov v taborišču na pretege, je šel pastirovat na Koroško v Žvabek, Globasnico in Škocijan. Ko je bil ustanovljen dijaški dom v Celovcu, je bil tam dolga leta prefekt, ki so ga študenti zelo spoštovali in radi imeli. Zadnje leto je bil hišni duhovnik v Karitas zavetišču za stare v Podgorjah. Maša zadušnica je bila v Škocijanu, nato so ga odpeljali v Slovenijo, kjer je bil pokopan. — V farni dvorani v Selah so 29. aprila imeli spominsko prireditev na obglavljenje 13 Slovencev pred 45 leti na Dunaju, večinoma Selanov in iz okolice. Po maši zadušnici je bil v dvorani nagovor predsednika prosvetnega društva. Sledile so pevske točke; nastopilo je 6 zborov. — V nedeljo, 8. maja, je v Podgorjah v Rožu obhajal zlato mašo eden od najbolj zaslužnih slovenskih duhovnikov na Koroškem, prelat dr. Janez Hornböck. Kot ravnatelj je spravlil Mohorjevo družbo s tiskarno, knjigarno, dijaškimi domovi (Slomškov in Modestov dom) na višino. Pri vseh uspehih je pa ostal skromen dušni pastir. 42 let že vodi župnijo v Podgorjah. — Predsedstvo Narodnega sveta koroških Slovencev je sklenilo, da pošlje zastopnike v svetovni manjšini, ki ga je pred mnogimi leti ustanovil državni kancler dr. Kreisky. Predlagani so: dr. Grilc, dr. Zerzer, dr. Apovnik in dr. Vospersnik.

GORIŠKA

Evropska gospodarska skupnost je za 30-letnico obstoja priredila umetniško razstavo v Rimu. Prvo nagrado je dobil goriški slikar Andrej Kosič, ki slika predvsem kraško zemljo. — Kulturno društvo v Sovodnjah je priredilo 24. marca koncert sovođenjskih zborov. Nastopalo je šest zborov, ki so peli domače pesmi. Mladinska skupina istega društ-

va je naštudirala Milčinskega šoloi-
gro Butalci. — V dvorani Katoliške-
ga doma v Gorici je bil 11. aprila
občni zbor Zveze slov. katoliške
prosvete, v kateri je včlanjenih
osem društev. — Pevski zbor Rupa-
Peč je pripravil 24. in 25. aprila
ter 1. maja praznik frtalje. Prazno-
vanje je bilo deloma kulturno (na-
stop raznih pevskih zborov in igra
Prebrisana nevesta), deloma zabav-
no. — Ob 20-letnici pevskega zbora
Hrast so napravili izlet na Dunaj,
kjer so peli pri slovenski maši in
potem še Slovincem v dvorani.
Na povabilo so obiskali tudi šola
Maria Regina, kjer so jih pogostili.
— Trije avtobusi so peljali 17. apri-
la romarje h Gospe Sveti na Koroš-

kem. Romarji so bili iz Podgore in
Pevme.

TRŽAŠKA

Na večeru Društva slovenskih izo-
bražencev v Trstu so 11. aprila po-
delili literarno nagrado Vstajenje.
Nagrado je dobil lazarist Franc
Sodja, ki živi v Torontu v Kanadi, za
knjigo Pisma mrtvemu bratu, ki je
izšla pri Slov. kulturni akciji v Bue-
nos Airesu. Predloženih je bilo 19
del zamejskih in zdomskih pisate-
ljev. — V tržaškem Kulturnem do-
mu je bil 27. marca koncert pod
naslovom Pesem mladih. Nastopilo
je 12 zborov. Na koncu so vsi zbori
skupaj zapeli pesem Primorski slavč-

ki, ki jo je napisal Saša Martelanc,
uglasbil pa Anton Jobst. — Nagra-
do Dušana Černeta so 18. aprila v
Petrlinovi dvorani v Trstu podelili
prof. Martinu Jevnikarju za njegovo
vzgojno delovanje. — Na državnih
praznikih 25. aprila je nad 650 Trža-
čanov v 13 avtobusih romalo k Sv.
Hemi na Krko. Somaševanje je vo-
dil škofov vikar msgr. dr. Škerl. Ko-
silo so imeli v Rikarji vasi. Ker ni bi-
lo več časa za obisk Gospe Svete,
so se ustavili v novi cerkvi sv. Pri-
moža v Št. Vidu v Podjuni. — Bar-
kovljanski župnik je organiziral 1.
maja Marijansko procesijo. Pri njej
so sodelovali slovenski in italijan-
ski verniki skupaj, peli in molili
vsak v svojem jeziku.

krajevna šola za sovraštvo

„Tovariš predsednik, koliko sovražnikov ima naša krajevna skupnost?“

Ko sem to vprašanje zastavil na sinočnjem zboru krajanov, se mi je pokazal boleč in shrljiv prizor, ki mu do danes zjutraj nisem prišel do dna, četudi sem bil edina jasna žrtev zmerjanja in izločen iz „normalnega“ občestva.

„Kdor ni z nami, je proti nam. Kdor sprašuje, je že grešil in je na drugi strani... Mi vemo, zato ne sprašujemo!“ se je drl predsednik.

„Torej sem tudi jaz sovražnik,“ mi je ušlo.

Vznemirjeni krajanji pa so se prepirali, na katero stran bi me postavili. Na srečo je bilo med njimi vsaj nekaj takih, ki so me skušali braniti, a tako, da mi njihova obramba ne more biti ne v čast ne v ponos, ker so menili, češ da „sam po sebi“ nisem pokvarjen, pokvarili so me drugi.

Nemara sem zaradi tega začel glasno razmišljati o svoji „napaki“, da pač ne znam sovražiti, da, skratka, ne ločim zrna od plev. Zategadelj sem čedalje bolj osamljen in krvavi pot potim v iskanju šole, v kateri bi se lahko naučil sovražiti in iskati sovražnike. Pa so mi rekli, da moram najprej opraviti tečaj v krajevni skupnosti, se pripraviti na sprejemni izpit za naprej — in tako sem prišel na zbor krajanov.

Ko so se čemerni in kisli obrazi krajanov v trenutku spremenili v cvetoče, prijazne, sem jih vprašal, kdo izmed njih je bral Novo revijo, Mladino, Katedro, Teleks in druge časopise, ki jih zdaj napadajo, in seveda, če kdo ve, kaj je bral... Še zunaj na cesti, kamor so me postavili, sem med vsesplošnim kričanjem najbolj razločno slišal tisto geslo: Kdor ni z nami, je proti nam!

PETER POTOČNIK

DELO, Ljubljana, 4. mar. 88/10.

slovinci po svetu

AVSTRALIJA

V petek, 8. aprila, je zaključil zemeljsko potovanje v domu za osemogled v Randwicku izseljenski duhovnik dr. Ivan Mikula. 36 let je deloval med avstralskimi Slovenci. Pokojni se je rodil v Ločah ob Baškem jezeru, študiral je na Gregorijani v Rimu, bil 6 let župni upravitelj v Slovenjem Plajberku, nato do leta 1952 župnik v Hodišah. Od tam je leta 1952 odšel v Avstralijo, kjer je najprej deloval v zahodni Avstraliji (Perth). Po petih letih se je preselil v Sydney in bil potujoči misijonar. Zaradi oslabelosti se je moral pred dvema letoma zateči v dom za osemogled. Pogrebna maša je bila v Sydneyu 13. aprila. Bil je upepeljen in njegova žara bo našla zadnje počivališče v grobu staršev v Ločah. — Na zemljišču slovenskega društva Planica v Melbournu so v marcu priredili prvi Slovenski tabor ob 80-letnici prvega tabora v Sloveniji, ki je takrat izdelal slovenski program. Namen prireditve je bil poživiti slovensko zavest. Tabora se je udeležilo nad 500 rojakov. — Ve-

likonočnega bogoslužja so se v Kewu (Melbourne) udeležili številni rojaki. Ker je bilo vreme lepo, je bilo na prostem. — Ob praznikih so verniki za vzdrževanje Misije v Kewu doslej darovali 7547 dolarjev. — V Melbourne je 9. aprila prispela v spremstvu generalne predstojnice in slovenske provincialke s. Alme Pukl sestra Francka Žižek, ki bo pomagala pri delu slovenske kat. Misije v Sydneyu. Sr. Francka je po rodu iz Sv. Andraža v Slovenskih goricah, je diplomirala na teološki fakulteti in napravila tudi triletno orglarsko šolo. — Za veliko noč je bilo vreme v Sydneyu deževno. Vsi obredi so morali biti v cerkvi, ki je bila na sam praznik premajhna. Okrog 100 oseb je moralo ostati zunaj. — Pirhovanja na velikonočni ponedeljek se je udeležilo dosti mladih. Za zabavo je igral Planinski sekstet, ki je s Koroškega prišel na obisk v Avstralijo. — Tudi v Adelaidi so v cerkveni dvorani pripravili pirhovanje na velikonočni ponedeljek. Dvorana je bila premajhna. Najprej so iskali najlepše pisanice, nato so jih sekali in nosili na žlicah v ustih. Bilo je zelo veselo. Na koncu so se še zavrteli. — Zveza slovenske akcije, ki hoče po svetu ohranjati in dvigati slovensko zavest, se boriti za svobodo v Sloveniji in pred svetom opozarjati na naše bivanje, na našo kulturo, je letos začela izdajati lastno glasilo Moja Slovenija. V načrtu je, da bo izšla štirikrat na leto. Izhaja v Rydalmere v Novem južnem Wallisu (NSW), Box 153 Rydalmere 2116 N. S. W. Glasilo je vredno, da ga naročite.

ARGENTINA

V Slovenski hiši v Buenos Airesu se je vršil 20. marca občni zbor osrednje organizacije Zedinjena Slovenija. Delovanje društva v zadnjem letu je bilo živahno (šolski tečaj, kulturne in zabavne prireditve, lastna pisarna, mladinsko skrbstvo). — Letos v začetku leta so bili Slovenci spet uspešni na Aconcagui, najvišjem vrhu obeh Amerik. Novo smer v južni steni sta odprla Slavko Svetičič in Milan Romih. 22. januarja pa je vrh po normalni poti dose-

ocvirki

SRBSKI PISATELJI: NAJ SE KONČA MONOPOL KP

Srbski pisatelji, modroslovci in družboslovci so od KPJ zahtevali, naj se odpove svojemu monopolnemu položaju in se spusti v tekmo z drugimi strankami. Izjavo je objavilo po svoji seji Društvo srbskih pisateljev.

Vodstvo KPJ se že dalj časa sooča z naraščajočo kritiko gospodarskih razmer v državi. Doslej so se pojavili tudi dvomi o sposobno-

gel Martin Rode iz Lanusa (Argentina). — 26. januarja je bil na Aconcagui tudi župnik iz Quilmesa, Janez Cukjati. Kar sam se je odpravil na goro, kar zahteva veliko poguma in izvežbanosti. — V Buenos Airesu je 27. aprila praznoval 85-letnico življenja slovenski pisatelj, časnikar in politik dr. Tine Debeljak. Z njim je praznovala 80-letnico njegova žena Vera, rojena Remec, hči nekdanjega ravnatelja II. državne gimnazije v Ljubljani. Do razpustitve je bila predsednica slovenskih orlic. Jubilantoma želimo srečno življenje v veliki družini, ki ima 18 vnukov in vnukinj. — V Slomškovem domu v Ramos Mejiji je društvo Zedinjena Slovenija priredilo že 33. Slovenski dan, ki je bil povezan z jubilejem 40 let, kar društvo v Argentini deluje. Ob 11,30 je bilo najprej somaševanje, potem skupno kosilo. Devet stojnic so postavili domovi, kjer je bilo mogoče kupiti „odpustke“. Svojo stojnico sta imela tudi Bariloče in Mendoza. Ob 17. je bila v dvorani slavnostna akademija z govorom predsednika društva Lojzeta Rezlja. Nato so zaigrali nekaj prizorov iz Vombergarjevega Martina Krpana v režiji Maksa Borštnika. Na prostem so bili telovadni in kulturni nastopi.

naša luč
utrjuje našo
vero.

vsak rojak
potrebuje opore
za vero.

pridobite
reviji novih
naročnikov!

Za zabavo je igral Slovenski ansambel. — V spomin na nekdanja romanja na Brezje, Sveto goro, Ptujsko goro, h Gospe Sveti in na Višarje so že pred 50 leti hodili slovenski izseljenci iz Buenos Airesa na romanje v Lujan. Ko so prišli tja še povojni begunci, so pred 40 leti to romanje poživili. Letošnje romanje je bilo 8. maja. Opoldne so imeli mašo, popoldne pa procesijo in nato pete letinija Matere božje. Lepo vreme je privabilo veliko ljudi, tam so bili nekateri romarji, ki so prišli 1500 km daleč (Tucuman, Mendoza in Rio Negro).

KANADA

Pri Mariji Pomagaj v Torontu so v prostem času Marijinega leta organizirali Marijino potovanje po družinah. Rojaki so se zbirali pri Marijinem oltarčku in molili za skupne potrebe. Odziv po družinah je bil velik. — Župljani Marije Pomagaj so tudi letos izvedli karitativno akcijo v prid tretjemu svetu. Zbrali so 12.266 dolarjev. — Župnik pri Mariji Brezmadežni lazarist Janez Kopač slavi letos zlato mašo. Kanadski Slovenci so tudi letos poromali v Sveto deželo. Romanje je vodil zlatomašnik Janez Kopač.

junija in avgusta naša luč ne izide

sti partije, da bi popeljala Jugoslavijo iz krize. Tako jasno kot srbski pisatelji pa kritiki vodilne partijske vloge do sedaj še niso terjali spremembo družbene ureditve. Na pozive po večstrankarskem sistemu v Jugoslaviji KP odgovarja, da bi utegnil tak sistem pripeljati večnarodno državo v nevarnost razpada.

Srbski pisatelji niso objavili izjave brez nasprotovanja: nekateri srbski pisatelji, ki so člani KP, so glasovali proti njej, češ da je to protikomunistični manifest.

SÜDDEUTSCHE ZEITUNG, München, 30. mar. 88/9.

med vrsticami

(nadaljevanje z 8. strani)

so še sedaj prepričani, da delajo družbeni ureditvi dopadljivo delo, če napadajo verujoče, če imajo kopicu trdih in grdih besed o Cerkvi in še in še.

Vera in Cerkev v zadnjih letih postajata dejavnik, s katerim je treba računati. Zato je zlasti pri mlajših kristjanih opazati vedno večjo samozavest in ponos zaradi pripadnosti krščanstvu. Starejši pa se te počasi osvobajajo občutka manjvrednosti, ki jih je toliko časa ovijal kot nadležna pajčevina.

DRUŽINA, Ljubljana, 8. maj 88/3.

MALE VOLITVE ZA ŠEFA SRS

Zmagi Janeza Stanovnika (za predsednika predsedstva SRS) in Janka Pleterskega (za člana tega predsedstva) (na republiški kandidacijski konferenci 29. marca v Ljubljani, kjer je volilo 185 kandidatov) kajpak nista nobeno prese-nečenje. Moti le izjemno hud poraz njihovih protikandidatov, ki so se do finala odlično držali. Toda ob volilni kombinatorki, ki omogoča, da višje ravni sproti korigirajo „zmotne“ odločitve volilne baze, je tudi izid 154:28 čisto normalen. (Na terenskih kandidacijskih konferencah je dobil Stanovnik 40% glasov, protikandidatka Mojca Drčar-Murko pa 28%. Na občinski ravni je dobil Stanovnik 71% glasov, Murkova 55%. Na republiški ravni pa je dobil Stanovnik 85% glasov, Murkova pa le 15%.) Dokazuje namreč, da ostaja vrh piramide čvrsto monoliten in da v odločilnih tekmah brez težav uveljavi svoj interes.

TELEKS, Ljubljana, 7. apr. 88/11.

SLOVENSKI ŠTUDENTJE BOJKOTIRAJO PREDAVANJA

Študentje filozofske fakultete ljubljanske univerze so začeli bojkot predavanj o ljudski armadi in obrambi. Pozvali so tudi druge študente k bojkotu in organizirali anketo. Pri nekem pripravljenem pogovoru v Ljubljani so se študentje pritožili nad premajhnim smislom vojaško-političnih predavanj, ki spadajo k programu.

S to akcijo so se napetosti zadnjih mesecev med Slovenijo in vojsko še bolj zaostriale. Vojska je skupaj z državnim predsedstvom ponovno ostro obsodila kritična poročila slovenskih časopisov o državni vojaški politiki.

SÜDDEUTSCHE ZEITUNG, München, 15. apr. 88/8.

pisali ste nam

POZDRAVI SLOVENSKIH OTROK IZ ARGENTINE

Spoštovani!

Tako kot že 26 let nam je pripravila Zedinjena Slovenija vesele počitnice v domu pokojnega dr. Rudolfa Hanželiča. 81 nas je. Molimo, prepevamo, se igramo, občudujemo lepoto božje narave in veliko lepega in dobrega se naučimo.

Prisrčno vas pozdravljamo in vas prosimo, da posredujete našim slovenskim sestram in bratom, ki so raztreseni po vsem svetu, prisrčne pozdrave!

(Podpisi)

Dolores, 10. jan. 88

UREDNIŠTVU NAŠE LUČI

V lanski 9. številki Naše luči smo brali zelo spodbudno misel rojaka iz Francije o ustanovitvi mednarodnega slovenskega lista. V zahodnih državah ne ve z besedo Slovenec ali Slovenija skoraj nihče nič začeti. Poznajo samo Jugoslovane. V zadnjih letih je izginila iz vseh jugoslovanskih dokumentov, od rojstnega lista pa do izpiska iz mrliške knjige, važna rubrika, namreč narodnost. Omenjeno je samo še državljanstvo.

24. jan. 88

M. I., M., ZRN

posebno pismo

Dragi prijatelj!

Ne bodi začuden, ker ti piše tvoja dežela!

Že kot otrok si me sprejel, ko si ob potokih bezal rake in postavljaj mlinčke, ali takrat, ko ti je mama pripovedovala pravljico o triglavski roži in Zlatorogovem kraljestvu.

Prežemala sem te s tisto otožno slovensko „Ko so fantje proti vasi šli“ ali pa te puščala resnobnega ob mrtvaškem plesu.

CENJENO UREDNIŠTVO

Članice in člani društva ZEDIJENA SLOVENIJA, ki je obhajala 40-letnico obstoja, pošiljajo z 41. rednega občnega zbora vam in po vas vašim bravcem iskrene pozdrave. Želimo vam veliko uspehov pri vašem delu za utrditev slovenstva. Prav lepo pozdravljamo.

Buenos Aires, 20. mar. 88

Emil Cof, tajnik

Lojze Rezelj, predsednik

SPOŠTOVANI!

Kako lepo je bilo danes v Darmstadt pri slovenski maši! Kar lepo število nas je bilo in so tako lepo peli, da se človeku zdi, da je v raju. Kako lepo bi bilo, da bi se vsaj v maju zbralo vsakokrat veliko vernikov, da bi počastili Mater božjo. Mene vzamejo sosedomi vedno s seboj k maši, ker vedo, da je to moje edino veselje. Gredo pa vedno, čeprav oba, mož in žena, delata.

6. mar. 88

A. G., B., ZRN

P. C., M., N. — Poročila o dogodkih iz župniškega življenja morajo iti na uredništvo prek naših dopisnikov, t. j. naših dušnih pastirjev po Zahodni Evropi.

N. N. — O Medjugorju ne poročamo, dokler Cerkev ne potrdi resničnosti tamkajšnjih Marijinih prikazovanj. Takšna navodila imamo od naših škofov.

Svete Višarje

Marijina božjepotna cerkev na Svetih Višarjah je zgrajena v višini 1790 metrov in stoji na stičišču treh evropskih družin narodov: Slovanov, Romanov in Germanov. Res prihajajo trojni romarji: 70% Slovencev, 20% nemško govorečih, 10% Italijanov. Božja pot je stara že več kot šeststo let.

Ob nedeljah je v svetišču maša v poletni sezoni (od 24. junija do prve nedelje v oktobru) ob 9., 10.30, 12. in 15. uri, v zimski sezoni pa le ob 12. uri. Žičnica vozi v poletni sezoni vsak dan in zmore prepeljati na goro v eni uri do osemsto oseb; v zimski sezoni pa vozi le ob sobotah in nedeljah.

Posebne prireditve letos bodo: 26. junija začetek romarske sezone, 17. julija romarska slovesnost pod vodstvom koprškega škofa Piriha, 21. avgusta slovesni sklep Marijinega leta pod vodstvom videmskega nadškofa Battistija, 2. oktobra sklep letošnje romarske sezone.

Informacije: P. Filip Rupnik, I-33010 Camporosso (UD), tel. 04 28 / 63 0 06.

Spoznaval si me po drobnih lepotah, ki ne kričijo, ampak pozvajo v tebi, kot pozvanjajo brezštevilni zvonovi po mojih gričih in holmih.

Spravil si me v kozolce svojih doživetij.

Pa ti ne pišem zaradi tega. To je najina skrita, intimna zveza. Pišem ti, da se ti zahvalim. Zahvalim zato, ker si me ponudil tudi ljudem, ki prihajajo, da bi me spoznali. Pravim ponudil, ne dal!

Pognril si jim prajni prt in na mizo postavil domačega kruha in tistega vina, ki pušča sledove: na mizi in v srcu. Prijazno si jim zaželel dober dan in jim povedal tisto o hudiču, ki je polhe pasel. Popeljal si jih v mesto, kjer ste prisluhnili vre-

nju moje preteklosti, in v hosto ste šli, kjer ste brskali za mravljami in poslušali kukavico.

Zavriskali ste med samotnimi macesni in se potepli po kolovozih kmečkih domačij. Na borjaču ste zarezali v pršut in ob temno zelenih brzicah pomuharili.

Na morje si jih peljal, da ste z ribiško barko odveslali v zahajajočo pomarančo.

Začuden ste obstali ob vodi, ki so jo požirala sivo bela brezna.

Na skrivnostni prekmurski ravnini ste poslušali brbotanje globin in poskušali rezek okus tisočletnih skrivnosti.

Pripovedoval si jim o Cankarju in zapel Prešernovo Zdravljico. Poka-

zal si jim slovenske impresioniste in skupaj ste občudovali grafične stvaritve svetovnih mojstrov.

Med belimi brezami ste pojurjevali in za spomin nakupili ret in lesenih žlic.

Lahko bi tega ne storil. In prav zato sem ti hvaležna. Še posebej zato, ker vem, kako si včasih osamljen in razočaran v svojih prizadevanjih. Dobro, da imaš tisto zanesenjaško, kleno naravo, ki je pomagala že tvojim pradedom, da so ostali in me niso prodali.

Pa še to: vse, kar si storil ali boš storil zame, te bo bogatilo. Tako in drugače.

Tvoja dežela

Po DELU

oglasi

- Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. — Obrnite se na naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-4010 Hilden bei Düsseldorf. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). — Informacije dobite pismeno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.
- RAČUNALNIKI: Sinclair 48K DM 245.—. Vse vrste Commodore, Schneider, Atari RADIOAPARATI, AVTORADIO Hi-Fi. Razni stroji in orodje. Ekspozitni popust. — Jode Discount Markt, Schwanthalerstr. 1, 8000 München 2, BRD.
- PREVAJANJE V MÜNCHNU — Dipl. filolog JOSEPH ARECH Vam uradno uredi prevode iz slovenščine in srbohrvaščine, piše prošnje in nudi pravno pomoč; pouk nemščine in slovenščine. — 8000 München 45, Situlistr. 71b (U-Bahn 6, postaja Freimann), tel. 0 89 / 32 68 13.
- DRAGI ROJAKI, POTUJETE V EVROPO? Na pragu domovine, v središču stare Gorice, ob lepem drevoredu Corso Italia, vas pričakujemo v PALACE HOTELU, najboljšem hotelu v mestu. Najmodernejši komfort (kopalnica, telefon, radijski sprejemnik, barvna televizija, mini bar, klimatizacija). Zelo ugodne cene: enoposteljna soba 62,50 DM, dvoposteljna 92,40 DM. — Vinko Levstik, PH-PALACE HOTEL, Corso Italia 63, I-34179 Gorizica, tel. 04 81 / 82 1 66, telex 461154 PAL GO I.
- Ugodno PRODAJ gradbeno parcelo (2300 m²) v Krškem. Voda in elektrika na parceli. — Informacije: tel. 02261 - 45399 (ZRN).
- PRODAJ vrtno hišo, zgrajeno do 3. faze (zaprta), z 10 a zemljišča, primerno za obrt, 3 km od Novega mesta. Informacije: tel. 068 - 24248 (YU).
- V PRODAJI je polovica hiše z vrtom v Ljubljani — Rožna dolina — po ugodni ceni. — Informacije: od 19^h — 089 - 67 03 208 (ZRN).
- Zdomci pozor! Ugodno PRODAJ v Titovem Velenju parcelo 1000 m² z novo stanovanjsko hišo (dve stanovanji: 160 m² in 140 m²) in z delavnico (150 m²), primerno za kakršno koli obrt. Stanovanjska hiša in delavnica imata mestno ogrevanje in telefon. — Informacije: tel. 063 - 85 57 34 ali 063 - 85 84 10 (YU).
- Če se želite naseliti v prelepem Ptujju in kupujete stanovanje, Vam nudim novo dvo-stanovanjsko hišo. — Informacije daje Stanko Cafuta, Hrehičeva 1, Ptuj, Jugoslavija.
- V Mariboru, Radvanjska cesta 74a, PRODAJ dvostanovanjsko hišo z vrtom. — Informacije: tel. 062/36 1 01.
- Na Zdolah pri Krškem PRODAJ stanovanjsko hišo 10x12 m, komplet podkleteno z vrtom, sadnim vrtom, teraso in dozidano mizarско delavnico (120 m²) z že vpeljano obrtjo ter lastnim vhodom. Možnost odkupa samo stanovanjske hiše. — Informacije na telefon 068/77 3 04.
- V Košaškem dolu pri Mariboru PRODAJ visokopritlično hišo s centralno kurjavo in posebej garažo. Celotna parcela 530 m². Hiša je bila grajena leta 1972 in ima 140 m² stanovanjske površine. Cena 140.000,— DM. — Informacije v Nemčiji po telefonu 07 11 / 46 25 60.
- V Velenju PRODAJ hišo 9,20x9,20 m. Prizidek garaža, na njej terasa 17 m². Poleg še parcela za prizidek enake garaže in hiše, lokacijsko dovoljenje in priključki (mestno grejete, voda, kanalizacija in elektrika). Primerno za obrt in prodajo cvetja. — Pojasnila po telefonu Nemčija 0 61 84 / 50 7 45.
- SLOVENKA, 52/171, r. k., vdova, poštena, izobražena, želi spoznati karakternega, malo premožnega, gospodarskega Slovenca, katoličana, ki je prav tako že dolga leta v tujini in se želi z mano kmalu vrniti v domovino na majhno romantično kmetijo, kjer bi se na starost bavila z občasnim turizmom. — Naslov Vam posreduje uprava Naše luči pod pogoji, kot so navedeni v spodnjem črnem pasu na tej strani. (Štev. 4)
- Na lepi sončni legi v naravi, 15 km iz Celja, PRODAJ takoj vseljivo moderno grajeno hišo s skupno površino 400 m² ter 1000 m² urejene zelenice s sadovnjakom. Hiša je tudi primerna za obrtno ali gostinjsko dejavnost. — Informacije na tel. 063/26 0 45 od 9. do 17. ure, razen v nedeljo.

preberite!

PREVODE DOKUMENTOV, ki jih potrebujete za sklenitev zakona, vam radi poskrbijo slovenski duhovniki. Obrnite se vedno na najbližjega!

ZA CERKVENO POROKO potrebujete krstni list, ki ni star več kot tri mesece: Javite se en mesec pred poroko pri duhovniku, ki vas bo poročil, da lahko uredi oklice in dokumente in se zmeni s krajevnim župnikom za kraj in čas poroke.

NA VSEH URADIH, kjer vas sprašujejo po narodnosti ali državljanstvu, povejte najprej, da ste Slovenci; potem šele, da ste Jugoslovani. Pri izpolnjevanju vseh formularjev napišite pri rojstnem kraju vedno: Slovenija-Jugoslavija.

MALE OGLASE sprejema uredništvo „Naše luči“ do 5. v mesecu pred naslednjo številko. Oglasi smejo obsegati največ 100 besed. Za vsebino oglasov uredništvo ne odgovarja. Cenik malih glasov: Minimalna cena (do 20 besed) je: 200 avstrijskih šilingov, vsaka nadaljnja beseda pa 5 avstrijskih šilingov (ali pa enaka vrednost v drugi valuti). Oglase je treba vnaprej plačati. Uredništvo posreduje le naslov oglaševalca, na druga vprašanja glede malih oglasov ne odgovarja. Kdor hoče zvedeti za naslov oglaševalca, naj pošlje v pismu v denarju ali v mednarodnih poštnih kuponih pristojbino za dvojce pisem za tujino.

od smeha ni še nihče umrl

„Zakaj pa tvoja žena poje, kadar jo boli zob?“

„Ker hoče, da tudi jaz z njo trpim.“

o

On njej precej mesecev pred poroko: „Da ne bodo govorili, da sem se poročil s tabo samo zaradi denarja, prepishi že sedaj name polovico svojega bogastva?“

o

„Ali ne veš, fantek, da v tvojih letih cigarete niso zdrave?“

„Vem, a vsi se mi smejejo, če nažgem pipo.“

o

„Če spijem enega preko me-re, se počutim drugo jutro kakor pretepen. Ali vi tudi?“

„Ne, jaz nisem oženjen.“

o

Gospa priteče še vsa skuštrana z vedrom smeti k smetnja-

ku in pravi smetarju: „Ali sem prepozna?“

„Nè, kar skočite v smetnjak!“

o

„No,“ pravi kmet novemu hlapcu, „jaz ne govorim rad veliko. Če z glavo pokimam, pridi! Razumeš?“

„Ja. In če jaz z glavo odkimam, potem ne pridem.“

o

Dekle pošlje fotografijo klubu osamljenih samcev.

Čez en teden dobi fotografijo nazaj s pripisom: „Tako osamljeni pa spet nismo!“

o

Nekdo vrže beraču v kapo nekaj drobiža s pripombo: „To je za kruh, ne pa za žganje!“

Berač: „Ali vas jaz nadlegujem z nasveti, kako zapravljajte denar?“

o

„Ali ti žena nič ne reče, ko ostajaš tako pozno zdoma?“

„Saj nisem oženjen!“

„Zakaj pa potem ostajaš tako pozno zdoma?“

o

„Peter, od kdaj pa pišeš spomine?“

„Odkar sem začel pozablja-ti.“

o

„Sanjalo se mi je, da sem bil v Avstriji in sem se peljal na vrh Eifflovega stolpa.“

„Eifflov stolp je vendar v Parizu!“

„Saj tudi jaz nisem doma spal. Najbrž sem zato sanjal tako zmešano.“

od doma

LENOBA JE NEOZDRAVLJIVA, NEUMNOST JE NEODSTAVLJIVA.

Slišim, da bodo zveznega sekretarja za finance prekvalificirali v ministra brez listnice.

ON JE ČLOVEK NA MESTU: NIKAMOR SE NE PREMAKNE.

Prišel je do besede. Ostalo so si že razgrabili.

SODNIK JE DAL IZPRAZNITI DVORANO. V IMENU LJUDSTVA.

Ideologi komunizma so nam po vojni zatrdili, da bomo pisali človeka z veliko začetnico. Očitno smo se v pravopisu vrnili v čase pred vojno.

NI VODITELJ SLEP, PAČ PA JE LJUDSTVO SPREGLEDALO.

Med generacijo, ki prihaja, in generacijo, ki odhaja, je generacija, ki ostaja.

NE PLJUVAJTE NA TLA, TAM NAS JE VEDNO VEČ!

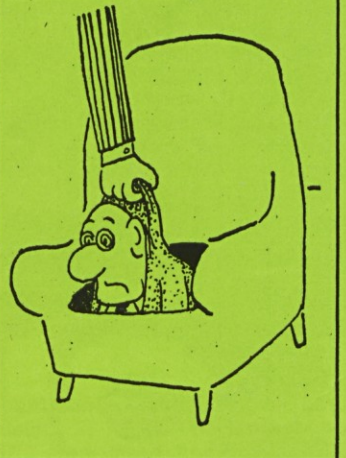
Če vam kruli v želodcu, vedite, da se oglašja najhujši notranji sovražnik!

BOLJŠE JE BITI NAJSLABŠI JEZDEC KOT NAJBOLJŠI KONJ.

po PAVLIHU

OGLEDALO

ZASIDRANI KADRI

Erscheinungsort: Klagenfurt
Verlagspostamt: A-9020 Klagenfurt
Viktringer Ring 26
P. b. b.

SLOVENSKI DUHOVNIKI PO EVROPI

ANGLIJA

Stanislav Cikaneč, 62, Offley Road, London SW9 OLS. (Tel. 01-735-6655).

AVSTRIJA

Ciril Lavrič, Kirchenstr. 1, 4053 Haid b. Ansfelden. (Tel. 07229 - 88 35 64).

P. Andrej Kroječ, minorit, Mariahilferplatz 3, A-8020 Graz.

Štefan Ferenčak SDB, Einsiedlergasse 9—11, 1050 Wien.

(Tel. 0222/55 25 75).

Slovenski socialni urad, Einsiedlergasse 9—11, 1050 Wien.

(Tel. 0222/55 25 75).

Janez Žagar, Feldeggasse 1, 6800 Feldkirch, Vorarlberg.

(Tel. 05522 - 26 4 04 ali 05522 - 21 5 85).

Slovenski dušnopastirski urad, Fridtjof-Nansen-Str. 3, 9800 Spittal/Drau.

(Tel. 04762 - 37 1 24).

BELGIJA

Vinko Žakelj, Guill. Lambert laan 36, B-3640 Eisden. (Tel. 0032/11/76 22 01).

Kazimir Gaberc, avenue L. Empain 19, Marcinelle, B-6001 Charleroi.

(Tel. 071 - 36 77 54).

FRANCIJA

Prelat Nace Čretnik, 78 Avenue Gambetta, 75020 Paris. (Tel. (1) 43 61 80 68).

Jože Flis, 3 Impasse Hoche, 92320 Chatillon. (Tel. (1) 42 53 64 43).

Stanislav Kavalarič, Presbytère Ste. Barbe, rue de Lens, 62680 Mericourt.

(Tel. 21 70 91 88).

Anton Dejak, 4 rue Sainte Barbe, 57710 Aumetz. (Tel. 82 91 85 06).

Jože Kamin, 14 rue du 5 Decembre, 57800 Merlebach. (Tel. 87 81 47 82).

François Pavalec, 17 rue de Sospel, 06300 Nice. (Tel. 93 56 66 01).

NEMČIJA

Msgr. dr. Janez Zdešar, Rosenstraße 26, 8011 Heimstetten b. München.

(Tel. 089 - 90 30 050).

Martin Horvat, 1000 Berlin 61, Methfesselstraße 43, Kolpinghaus.

(Tel. 030 - 785 30 91 do 93).

Janez Pučelj, 4200 Oberhausen 11, Oskarstr. 29. (Tel. 0208 - 64 09 76).

Stanko Čeplak, diakon, 4200 Oberhausen 11, Oskarstr. 29. (Tel. 0208 - 64 09 76).

Martin Mlakar, 5657 Haan 1, Hochdahler Str. 14. (Tel. 02129 - 13 92).

Vladimir Jereb, 6000 Frankfurt 70, Holbeinstr. 70. (Tel. 069 - 63 65 48).

Stanko Gajšek, 6800 Mannheim 1, A 4, 2. (Tel. 0621 - 28 5 00).

Ciril Turk, 7000 Stuttgart 1, Staffenbergstr. 64. (Tel. 0711 - 23 28 91).

Janez Demšar, 7417 Pfullingen, Burgstr. 7. (Tel. 07121 - 78 8 14).

Vili Stegu, 8070 Ingolstadt, Hohe Schulstr. 3, 1/2. (Tel. 0841 - 34 4 74 ali 34 6 39).

Jože Bucik, 8900 Augsburg 22, (Göggingen), Klausenberg 7 c.

(Tel. 0821 - 97 9 13).

Slovenski dušnopastirski urad, 7900 Ulm, Olgastraße 137.

(Tel. 0731 - 27 2 76).

Slovenski župnijski urad (Marijan Bečan, Branko Rozman), Liebigstr. 10,

8000 München 22. (Tel. 089-22 19 41).

NIZOZEMSKA

Vinko Žakelj, Guill. Lambert laan 36, B-3640 Eisden. (Tel. iz Nizozemske:

09 - 32 11 76 22 01).

ŠVEDSKA

Jože Drolc, Parkgatan 14, 411 38 Göteborg. (Tel. 031 - 11 54 21, v Malmöju:

040 - 23 24 78).

ŠVICA

Urad slovenske misije, Schaffhauserstr. 466, CH-8052 Zürich.

(Tel. Urad: 01 - 301 31 32. Zasebno: 01 - 301 44 15).

P. Damijan Frlan, Kapuzinerstr. 18, CH-4500 Solothurn. (Tel. 065 - 22 71 33).